

அலை

16

தை - பத்துமி
1981

ரூபா 2-50

எப்பளத்தல் --- கோ. கைலாசநாதன்

K. Kalasanthan

எங்களிடம்

யன்மர்
லிஸ்ரர்

ஆகியவைகளின்

உதிரிப் பாகங்களை
கொழும்பு விலையிலேயே
பெற்றுக்கொள்ளலாம்

கட்டிடப் பொருட்கள்
இரும்புப் பொருட்கள்
பெயின்ற் வகைகள்

மற்றும் தேவையான
சகல பொருட்களையும் பெற்றுக்கொள்ள

குருநகர் கடற்றொடரில்

அபிவிருத்திச் சங்கம்

பதிவு எண்: 5217

குருநகர் — யாழ்ப்பாணம்

சத்தியா

ஹாட் வெயர் ஸ்ரோர்ஸ்

86, சின்னக்கடை,

குருநகர், — யாழ்ப்பாணம்.

PATRICIAN INDUSTRIAL INSTITUTE

- கடைச்சல் வேலைகள்
- கிறில்
- இரும்புக் கேற்
- இரும்புக் கதிரைகள்
- சாப்பாட்டுக் கோப்பை தாங்கிகள்

போன்ற சகலவிதமான இரும்பு வேலைகளும், கடைச்சல் வேலைகளும்
ஓடர்களுக்கு மிக விரைவில் திறமையாகச் செய்துகொடுக்கப்படும்

மேலதிக விபரங்களுக்கு தொடர்பு கொள்ளவும்:

Patrician Industrial Institute

59, St. Patrick's Road,

Jaffna.

வியாபாரிகளிடமிருந்து

தமிழை மீட்போம்

48, சுய உதவி வீடமைப்புத்
திட்டம்,

உருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

ஐந்தாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு தமிழ் வளர்த்த பாண்டிய நாட்டு மதுரையில் 1981ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 4ம் திகதி தொடக்கம் 11ம் திகதிவரை நடைபெறவுள்ளது. தமிழியல் ஆய்வாளர்களிடையே ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்துதலும், தத்தம் ஆய்வுகளைப் பரிமாற்றுவதன் மூலம் ஆய்வுகளின் வளர்ச்சியை மேலும் தூண்டுவதும் இத்தகைய மகாநாடுகளின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். இதனால்தான் சீரிளமை குன்றாத தமிழிற்கும், தமிழர்களுக்கும் பயனுண்டு.

இம்மகாநாட்டு அமைப்பாளர்களின் செயற்றிட்டங்களையும் நடைமுறைகளையும் பார்க்கையில் அடிப்படையான ஆய்வு மறக்கப்பட்டு அவ்வது பின்னொதுக்கப்பட்டு, ஆராய்ச்சியின் பெயரால் வேடிக்கை விநோதங்கள் நிறைந்த திருவிழாச் சூழலை ஏற்படுத்தி, கோலாகலங்களிலும், களியாட்டங்களிலும் மக்களை மூழ்கடிக்கவே முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதாகத் தெரிகிறது. ஆரம்பத்தில் மகாநாட்டு மொத்தச் செலவான 120 லட்சத்தில் 3 லட்சமே கருத்தரங்கிற்குச் செலவிடப்போவதாக சொல்லப்பட்டது. இன்று மொத்தச் செலவாக 6 கோடியே 74 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் ஆய்வுக்கு சிறு பங்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது. உலகின் தமிழர் சனத் தொகையே 6 கோடியென மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் 45 கோடி தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டில் மட்டும் இருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. சப்பங்களிலும், சேரிகளிலும் அந்நாட்டு மக்கள் பலர் அவல வாழ்வு வாழும்போது, இவ்வளவு பெருந்தொகைப் பணம்—மக்களின் வரிப்பணம் களி

யாட்டங்களுக்காக விரயமாக்கப்படுவது தேசத்துரோகச் செயலாகும்.

ஆய்வாளர்கள், கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஆகியோரைவிட அரசியல் வாதிகளும், பிரமுகர்களுமே இங்கு முக்கிய இடத்தை வகிக்கப்போகின்றனர். இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டைத் தனது செல்வாக்கை வளர்ப்பதற்கு தி. மு. க. அரசு பயன்படுத்தியது போலவே அ. தி. மு. க. அரசும் முயல்கிறது. சூதிரைச் சிலையை எங்கு வைப்பது என்ற பிரச்சினையும், இந்திரா காந்தியைத் தலைமை வகிக்கச் செய்ய டெல்லிவரை பயணஞ்செய்வதும், அவர் தலைமைக்காக மகாநாட்டை பின்போட முனைவதும் இதைத் தெளிவாக நிரூபிக்கின்றன. தமிழ், கலாசாரப் பெருமிதப் போதையில் மக்களை ஆழ்த்தி மொழியின், கலாசாரத்தின் பாதுகாவலர்கள் தாமேயென நம்பச் செய்வதற்கு இத்தனை பண விரயம். அடுத்தது வரும் கேரளில் வெல்வதற்கு இதுவே மூலதன மென தமிழக அரசும் நம்பிக்கைகொள்கிறது.

இந்த அரசியல் ஆதாயத்தை பங்குபோடுவதில் எடுத்து நாட்டு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தமிழ்க் காங்கிரஸ், அரசாங்கக் கட்சி ஆகியவையும் பின்தங்கி விடவில்லை. இன்னும் உள்ளூராட்சி மன்றப் பிரதிநிதிகள், கட்சிப் பிரமுகர்கள், அரசாங்க அமைச்சர்கள் சிலர் இப்படி மொத்தமாக 150க்குமதிகமானோர் கலந்து கொள்ள இருக்கிறார்கள். இதில் 72 பேர் மட்டுமே போளளராக உள்ளார்கள். ஏனையோர் பார்வையாளரே.

மகாநாட்டில் கலந்துகொள்வதன் மூலம் தம்மைத் தமிழ்ப் பற்றுள்ளர்களாகவும், பாதுகாவுலர்களாகவும் காட்ட முயலும் இவர்கள்

நடைமுறையில் மொழி, கலாசார விழிப்பினைத் தோற்றுவிப்பதற்கென எந்த முயற்சியையும் எடுக்காதவர்கள் என்பது நாம் அறிந்ததே. மகாநாடுகளில் பங்குபற்றுவதுடன் இவர்களின் தமிழ் ஆர்வமும் வற்றிவிடும். 1956ல் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது போன்ற — மக்களில் பெரும்பாலாரிடையே பாதிப்பினை உருவாக்கிய மொழி, கலாசாரப் புத்துணர்வு ஈழத் தமிழர்களிடையில் உருவாக்கப்படவேயில்லை. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்திவந்த தமிழரசுக் கட்சியோ, இதன் விரிவான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியோ கூட இதில் அக்கறை கொள்ளவில்லை என்பதும் கவனங்கொள்ளத்தக்கது.

1974ல் அரசு-எதிர்ப்பையும் மீறி யாழ் மண்ணில் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெற்ற பொழுது, இலக்கியத்தில் மட்டும் மார்க்சிய முகம்காட்டும் சில விமர்சகர்களும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் அம் மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளாததோடு, குறுகிய இனவாத அரசுடன் சேர்ந்து நின்று அதைத் தடைப்படுத்தவும் முயற்சித்தனர். இறுதியில் திட்டமிட்டு நிகழ்த்தப்பட்ட கொடூர நிகழ்ச்சிகளை கண்டிக்காமல் ஒத்தோடிகளாக மௌனமாகவும் இருந்தனர். இவர்கள் அன்று தி. மு. க. நடத்திய மகாநாட்டிற்குச் சென்று வந்தார்கள்; இன்று அ. தி. மு. க.வின் களியாட்டங்களுக்கு சென்றுவரவும் ஆயத்தமாகவுள்ளார்கள். தமது சொந்த மண்ணில் நடந்த மகாநாட்டைப் புறக்கணித்த இவர்களுக்குப், மதுரை மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் செல்ல என்ன தார்மீக உரிமை யுண்டு?

இலாப நோக்கைக் கொண்ட அரசியல் வாதிகளின் களியாட்டங்களுக்கு தமிழ் மொழி — கலாசாரப் பற்றுக்கொண்ட தமிழக முற்போக்கு சக்திகள் ஒன்று திரண்டு தமது எதிர்ப்பை காட்டத் தொடங்கியுள்ளன. மக்களிடையே மகாநாடு பற்றிய சரியான கருத்துக்களைப் பரப்புவதன் மூலம் இவற்றிற்கெதிரான பரந்த சூழலை உருவாக்கலாமென இவை நம்புகின்றன. ஆய்வுகளை நோக்கமாகக் கொண்ட மகாநாட்டை வரவேற்கும் அவர்கள் களியாட்

டங்களைப் பெரிதெனக்கொண்ட இம் மகாநாட்டையே எதிர்க்கின்றனர். சிறு சஞ்சிகை இயக்கத்திலும் தீவிர கலாசார நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபாடுள்ளவர்களின் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட அமைப்பாகிய 'இலக்கு' கலாசார ஸ்தாபனம், இதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளது. களியாட்டங்களுக்கெதிராக துண்டு பிரசுரங்களை வெளியிடுதல், எதிர்ப்பு ஊர்வலங்களை நடத்துதல், சிறு அளவிலான போட்டி மகாநாடொன்றை நடத்துதல், ஆய்வுக் கட்டுரை கொண்ட தொகுப்பொன்றை வெளியிடுதல் போன்றன இவர்களது நோக்கங்களாயுள்ளன. தமிழையும், தமிழ் கலாசாரத்தினையும் வளர்க்க உண்மையான எண்ணங் கொண்டவர்கள் யாவருமே, இந்த அமைப்பின் நடவடிக்கைகளுக்கு தமது ஆதரவை வழங்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் 'அலை'யும் தனது தார்மீக ஆதரவை இதற்கு வழங்குகிறது.

எத்தகைய சுய இலாபத் தேட்டக்காரரிடமிருந்தும் தமிழையும், தமிழ்க் கலாசாரத்தையும் விடுவிப்பதன் மூலம்தான் தமிழும், தமிழர்களும் பயனடைய முடியும். இத்தகைய விடுவிப்பிற்கான முயற்சிகளில் எம்மையும் இணைத்துக் கொள்வோமாக. ○

“சமுதாய மாற்றங்களை வரவேற்றுப் பாடுவோரே முற்போக்குக் கவிஞர்கள் என்ற அழுத்தமான கருத்து இங்கு பரவத்தொடங்கிய பிறகு, சில புகழ்மிக்க கவிஞர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டது, புரட்சியைப் பாடாமல் முற்போக்குப் பட்டியலில் இடம்பெற முடியாது. புரட்சியைப் பற்றிப் பாடுவதால் ஆதிக்கவர்க்கத்தின் கோபத்துக்காளாகி லாபங்களை இழக்கவும் விரும்பவில்லை. எனவே இவர்கள் ஒரு சாமர்த்தியத்தைக் கையாளத் தொடங்கினார்கள். நடைமுறையில் ஆதிக்கவர்க்கத்துக்குத் தாளம் போட்டுக்கொண்டு எழுத்துக்களில் மட்டும் புரட்சிப் பிரகடனங்களை இவர்கள் வெளியிட்டனர்.”

‘புதுக் கவிதை — ஒரு திறனாய்வு’ நூலில்
— ஆ. செகந்நாதன்

சங்காரம் :

இரு பார்வைகள்.

மு. புஷ்பராஜன்

நாடக அரங்கக் கல்லூரி ரசிகர் அவைக்காக தயாரித்தளித்த சி. மௌனகுருவின் சங்காரம் 15-11-80ல் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. 69ல் முன்பு மேடையேற்றம் செய்யப்பட்ட போதிலும் இம் மதிப்பீடு 15-11-80ல் மேடையேற்றஞ் செய்யப்பட்டதைப் பற்றியதே.

இந் நாடகத்தை இரு வகைப்படுத்தி விமர்சிப்பது இன்றைய சூழலில் நல்லதே.

- I அன்றைய மேடையேற்றத்தை மதிப்பிடுவது.
- II இதுவரை இந் நாடகத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டவைகளைப் பற்றி விமர்சிப்பது.

இந்த இரண்டாவது பார்வை இன்றைய சூழ்ந்து இலக்கிய உலகில் மிகவும் அவசியமானதொன்றாகும். கறுப்புக் கறுப்பாய் வாந்தியெடுத்ததை காகம் காகமாய் வாந்தியெடுத்தான் என சிலர் கூறப்போய் அதைக் கேட்பவர்கள் சிந்திக்காமல் அப்படியே அதை வாய்பாடாக்குவதனால் இந்த இரண்டாவது பார்வையின் தேவை அவசியமாகிறது.

I

“இதோ திரை விலகப்போகிறது சூரியன் வருவான்; துண்டுகள் சிதறும்: பூமி தோன்றும். புத்துயிர் அரும்பும் மனிதன் வருவான் வாழ்க்கைக்காகப் போராடுவான். தூடகளைச் சங்காரம் செய்வான்.” என்ற எடுத்துரைஞரின் கூற்றுடன் நாடகம் ஆரம்பமாகிறது. சூரியன், பூமி, புல் பூண்டுகள், இறுதியில் மனிதன். இவைகளின் தோற்றத்தையும் இயக்கத்தையும்

மேடையில் சிலர் அபிநயித்துக் காட்டுகிறார்கள். தொடர்ந்து சமுதாயம் ஒரு ராஜ மரியாதையுடன் அரங்கில் தோன்றுகிறது. ஒரு தேவதூதனைப் போல் ஆடிப் பாடுகிறது. சாதி, இன, நிற, வர்க்க அரக்கர்களின் தோற்றம் அட்டகாசங்கள். இவ் அரக்கர்கள் சமுதாயத்தை சிறைப்பிடித்து சீரழிக்க. தொழிலாள வர்க்கம் அடிமை விலங்கொடிக்க கிளர்ந்து எழுந்து. நால்வகை அரக்கர்களையும் சங்காரம் செய்து சமுதாயத்தை மீட்கிறார்கள்.

ஏராளமான கலைஞர்கள் பங்கேற்ற இந் நாடகத்தின் ஆட்ட முறைகள் மனதைக் கவர்ந்தன. அரக்கர்களாக நடித்த நால்மும், குறிப்பாக வர்க்க அரக்கனை அ. பிரான்சிஸ் ஜெனமும், சமுதாயமான கலாலக்ஷ்மி தேவராஜாவும், முதலாளியான ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை ஆகியோர்கள் சிறப்பாம் தம்பங்கை செய்திருந்தார்கள். மௌனகுரு மேடையில் தோன்றிய பொழுது அவையில் ஏற்பட்ட சலசலப்பிற்கு ஏற்ப மேடையில் அவர் ஆட்டம் சோபிக்க வில்லையென்றே சொல்லலாம். இதற்கு தொழிலாளர் தலைவன் பாத்திர உருவாக்கம் காரணமாயிருக்கலாம். இசை சிலவேளைகளில் குறிப்பாக இரண்டாவது காட்சியில் கலைந்து சஞ்சரித்த போதிலும் காட்சியின் உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப தன் பங்கை செலுத்தியுள்ளது. ஒளி, உடையலங்காரமும் குறிப்பிடக் கூடியவையே. இந் நாடகம் செய்யுள் இசைப் பாடிவில் அமைந்ததென சொல்லப்பட்ட போதிலும், கூத்து முறைக்குரிய இறுக்கமும், கவித்துவ விச்சு அற்றவையாகவே காணப்பட்டது. நாடகத்தின் இடையிடையே ஏற்பட்ட இராக ஒடிவிற்கும் இவையே காரணமெனலாம். சமுதாயம் மேடைக்கு வரும் வரை பாடப்பட்ட பாடல்

வரிகளின் கவித்துவ வீச்சிற்கு ஏனைய பாடல் வரிகள் ஈடு கொடுக்கவில்லையென்றே சொல்லலாம்.

சிலகணங்கள் இந்நாடகம் பொறுத்தது போதும்ஐ ரூபகப் படுத்திய போதிலும், நாடகம் நிகழ்த்தப்படுவதை முதன்மையாகக் கொண்ட ஒரு அரங்கக்கலை என்ற அளவில் சிறிசில பிசிறல்களுடனும் சில அடிப்படைக் கருத்துத் தவறுகளுடனும் கூட திறமையாக மேடையேற்றப் பட்டிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

II

“எங்கள் தாத்தாவிற்கு ஒரு யானை இருந்தது தெரியுமா? கொம்பு யானை.” என்ற பாணியில் இந்த நாடகத்தை சில விமர்சகர் அவ்வப்போது தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் விதந்துரைத்தார்கள். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியிலும் அதன் பிற்பாடும் ஏற்பட்ட நாடக உத்வேகத்தின் ஒரு பெரிய பாய்ச்சல் என்றும், கூத்து வடிவையும் புரட்சிகர உள்ளடக்கத்தையும் கொண்ட ஒரு நாடகம் என்றெல்லாம் கூறப்பட்டது. நாடகத்தின் பிரதான பாத்திரங்கள் தம்மைத்தாமே அறிமுகம் செய்வதும், சில பாடல் இராகங்கள் கூத்துமுறை இசையில் இடம்பெற்ற போதிலும் இதனை முழுமையாக கூத்துவடிவம் எனக் கொள்ள முடியாது. வடமோடி கூத்து மரபில் மேடையில் தோன்றும் ஒரு பாத்திரம் வரவு கூறியபின்பு, மேடையில் நிற்கும் பாத்திர இயக்கங்களுக்கு ஏற்ப தாளம் தவருது அடிவைத்து ஆடிக்கொண்டிருப்பார். ஏனைய பாத்திரங்களும் அப்படியே, இத்தன்மை இந்த நாடகத்தில் இல்லை. தவிர இந்நாடக விருத்தங்கள் வெறும் இழுவையாக அபஸ்வரமாக ஒலித்ததே தவிர கூத்தின் விருத்த ராகம் பேணப்படவில்லை. கூத்து மரபில் கட்டியக் காரன் பாத்திரம் மிகவும் முக்கியமானது. மேடையில் நிகழ்ந்து முடிந்த காட்சிக்கும் இனி நிகழப்போகும் காட்சிக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளிகளை நிரப்புவர் இவரே. ஆனால் சங்காரத்தில் வந்த எடுத்துரைஞர் காட்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையிலே அதை மறுபடியும் திருப்பி சொல்பவராக அவசியமற்று இடையூறு செய்பவராகவே காணப்பட்டார்.

இந்நாடகத்தில் சாதி, நிற, இன அரக்கர்களை சமுதாயத்திலிருந்து காட்டாமல் வெளியிலிருந்து வருபவர்களாக காட்டுவது விஞ்ஞான பூர்வமான வரலாற்றை மறுப்பதாகும். சமுதாயத்தைவிட வெளியிலிருந்து வருவதென்பதன் மூலமே கருத்துமுதல் வாதமல்லவா? இறுதியில் எல்லா அரக்கர்களும் மடிய பின் வாக்க அரக்களை கொல்வது இவர்கள் நிற்கும்—நிற்பதாக சொல்லப்படும் தத்துவ தளத்தையே தகர்ப்பதாகும். முதலில் இனப் பிரச்சனைக்கு தீர்வு கண்டபின் வாக்கப் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண்போம் என்ற அரசியல் கோஷத்தை படு பிற்போக்குத்தனம் எனக்கூறியவர்கள் இதை எப்படி அனுமதித்தார்கள்? வாக்க அரக்கன் மடியும்போது ஏனைய அரக்கர்கள் வலுவிழந்து மடிந்துபோகும் உண்மையை இவர்கள் மறுக்கிறார்களா? இந்த அடிப்படைத் தவறை எப்படி கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அறியாமல் இருந்தார்கள்? அல்லது அறிந்தும் நம்ம ஆள் என மௌனமாயிருந்தார்களா? இதுதான் புரட்சிகர உள்ளடக்கமா? இதுதான் நீண்ட பாய்ச்சலா? இப்படியிருக்க எப்படி இந்த மிகை மதிப்பீடு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நிகழ்ந்தது. இது நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட கறுப்புக் கறுப்பாய் வாந்தி எடுத்ததை காகம் காகமாய் வாந்தியெடுத்தான் என்ற தலையாட்டிகளால் வந்த விளைவா? ஆனால் ஒன்று கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய விமர்சனங்கள் என்று சொல்லப்பட்டவைகளை மறுமதிப்பீடு செய்யவேண்டிய அவசியத்தை சங்காரம் மேடையேற்றும் உணர்த்தி நிற்கிறது.

இறுதியாக விமர்சக கலாநிதிகளால் சங்காரத்துக்கு புணையப்பட்ட பட்டங்கள், பதக்கங்கள், பட்டாடைகள் இவைகளை நீக்கிவிட்டு பார்க்கும் பொழுது சமீபத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட நல்ல நாடகங்களில் இதுவும் ஒன்று.

FIELD WORK

குந்தலை

கையில் எடுத்த குடையும், தோளில் மாட்டிய தோல் பையுமாக அவள் வெளியே வந்து அறைக்கதவைப் பூட்டினாள். கைக்கடிக்காரம், மணி எட்டரையாகப் போவதைக் காட்டியது.

‘வேற்றுகுது’ என்ற, தானே வரவழைத்துக் கொண்ட ஒரு போலியான அவசரத்துடன் அவள் படியிறங்கி, வெளிக் கேற்றை நோக்கி நடக்கலானாள்.

உள்ளே, வீட்டுக்கார அன்ரி, இரைந்து கொண்டிருப்பது கேட்டது. “எனக்கு வர்ற ஆத்திரத்துக்கு என்னட்டைப் பின்னைக் கேட்க.” அவளிடம் கேட்பதற்கு, அவள் முன்றிற்பது யாரென்று தெரியவில்லை, பிள்ளைகளா? அல்லது அப்பாவிக்கணவனா?

வெளியில், அந்தச் சோடி - நெடுவலும் கட்டையுமான அந்தச் சோடி, ரோட்டில் இந்தக் கேற்றைக் கடந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

கொழுவியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, கிருதியை இழுத்து, வெளியே வந்து மீள அதைத் தள்ளிச் சாத்தி, உள்ளே கை விட்டு, கொழுவியை அதன் ஓட்டைக்குள் போட்டு ...

எந்த அவசரத்திலும் இதைச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால், வெளியே மேய என அவிழ்த்து விடப்பட்ட மாடு, கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்து, கன்றிற்குப் பால் கொடுத்து விட்டதென அன்ரி முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொள்ளுவாள். வந்த புதிதில், பால் எடுத்த பின்பு, மாட்டை வெளியே அவிழ்த்து விடும் பழக்கமில்லாத யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த புதிதில், ஒருநாள், மத்தியானம் சாப்பிட வந்த பொழுது, வீட்டுக் கேற்றுக்கு வெளியே, உள்ளே வரக் காத்திருந்த மாட்டையும் ‘பாவம்’ என்று அவள் உள்ளே வர விட்டு விட்டாள். அன்று முழுவதும் சிடுசிடுத்த அந்த முகம் - இன்னும் மறக்கவில்லை.

அவள், ரோட்டில் இறங்குகையில், அந்தச் சோடி, வைரவ கோயில் வீதியை முடித்துக் கொண்டு, மன்னார் ரோட்டின் முடக்கில் மறைந்து கொண்டிருந்தது.

அவளும் தான் ஏறி விடுவாள் மன்னார் ரோட்டிற்கு.

நடையின் கதிக் கேற்ப, தோல்பை உடம்போடு உரசி, உரசி விலகிக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு உரசலும் காலையில் குளித்த உடம்பை இதமாக ஒத்தி எடுத்தது மாதிரி... இடியப்பப் பார்சல்.

அவளுக்கு, இடியப்பங்களைப் பார்சலாகக் கட்டி எடுத்து வருவதென்றால் விருப்பம். காலையிலெழுந்து, இடியப்பங்கள் அவித்தால் அவற்றையே, மத்தியானத்துக்குமெனக் கட்டி எடுத்து வந்துவிடுவாள். மத்தியான வேளையில், பார்சலைப் பிரிக்கும்பொழுது, மடித்த வாழையிலையின் வேர்வைகளுக்குக் கீழே, ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக, ஓட்டாமல், உலராமல், பிசுபிசுப்பில்லாமல் இருக்கும் இடியப்பங்கள். எடுத்துப் பிசைந்து கொள்ள ஓரத்தில் சம்பல் அல்லது பொரியல் அவளுக்கு விருப்பம்.

எதிரே, வைரவ கோவில் வீதி, நீளவாக்கில் கிடந்த மன்னார் ரோட்டுடன் மோதி, தன்னை முடித்துக்கொள்ளக் காத்திருந்தது.

அப்பொழுது, இடது புறமாக, மன்னார் ரோட்டில், நேராக வந்த பஸ் ஒன்று, வேகத்தைக் குறைத்து வந்து அவள் முன்பாக நின்று ஒரு ஓரமாக.

Foot Boardல் இருந்து தொங்கிய சில கால்கள், நீண்டு, தரையைத் தொடுவது தெரிந்தது. இழுத்தடிக்கும் மணியின் ‘கிணுங்’ கைத் தொடர்ந்து, பஸ் மீள ஊரத் துவங்குகையில், அவள், பஸ்ஸைப் போகவிடும் தோரணையில், மன்னார் ரோட்டில் ஏறாமல் சிறிது தயங்கி நின்றாள், அந்தக் கால்களுக்குரியவர்களைப் பார்த்து விட வேண்டுமென்ற ஆர்வம்.

இரண்டு மடித்துக் கட்டிய வேட்டிகள்; ஒரு சாரம்; ஒரு நூற்சீலை. இவ்வளவுதான். இதற்காகவா நின்றோம் என்றிருந்தது. பூவரசங்குளத்திலிருந்தோ, பறயனாங்குளத்திலிருந்தோ வரும் பஸ். வேறு எப்படியானவர்கள் இருப்பார்கள்?

அவள், மன்னார் ரோட்டில் ஏறி, ஓரமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அந்தச் சோடி, Telecommunication office அருகே போய்க்கொண்டிருந்தது. அந்த உயர வித்தியாசம், மீள கண்ணைக் கெளவியது. 'வெடவெட' என்ற அவனின் உயரமும், அவனின் தோள் அளவிற்கும் வராத அவனின் கட்டையும். அந்த வெடவெடப்பு, சற்று குலுங்கி அசைவது தெரிந்தது. ஏதோ 'ஜோக்' போலும்.

அவளுக்கு, தன் 'அவனி'ன் நினைவும் வந்தது. Campus அங்கீகரித்த ஏற்றதொரு காதல்ச் சோடியாக, ஹலகா வீதியில் அவர்கள் உலாவிய நாட்கள்... இளமையும் இனிமையும் இழை ஒவ்வொரு நாளுமே புத்தம்புதிதாகத் தோன்றுவதாய் உணரப்பட்ட காலம், இன்று...

றெயில்வே லையினைக் கடக்கும் பொழுது, அவள் கண்கள் வலப்பக்கம் நோக்கின. சில சமயங்களில், அனேகமாக இதே நேரத்தில் றெயில்வே லையினுடன் நடந்து வந்து ரோட்டில் ஏறும் அந்தப் Price Control Inspector ஐ இன்று காணவில்லை. ஒரு 'Good Morning' மிச்சம்.

சிலசமயம், அவன், இவள்கூடவே நடந்து வருவதும் உண்டு. தான் போய்ச் சோதித்த கடைகள், ஏறிய நீதிமன்றங்கள், என ஏதாவது பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டு. ஒருநாள் கச்சேரிக்குள் இருவரும் சேர்ந்து நுழைவதைக் கண்டு விட்ட, சாரதா கேட்டாள்: "தார் அந்தப் பொடியன், உம்மோடை கதைச்சுக் கொண்டு வந்தது?" அவளுக்கு எரிச்சலாக, 'சீ' என்றிருந்தது.

அரச அலுவல்கள், நிரம்பிய மன்னார் ரோட்டின் காலை நேர அசைவுகள், அவசரமாய் அளித்த தெறிக்கப்பட்டிருந்தன.

வவனியா சிங்களப் பிரிவு AGA office முன் முகப்பில் வாசல் கேற்றடியில், ஊழியர்கள் சிதறிக் காணப்பட்டனர். ஜீப் ஒன்று வெளியே,

எங்கோ போவதற்கு ஆயத்தமாய் நின்று கொண்டிருந்தது. றைவர், தன் சிற்றில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அதைப் பார்த்த பொழுது, அவளுக்கு, தான் வேற்றுகிவிட்டது போலிருந்தது. இங்கே, எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறதே என்ற எண்ணத்தில் துரிதமாக நடக்கத் தொடங்கினாள். சிறிது நேரத்திற்குள், 'என்ன அவசரம்?' என்ற நினைப்பு தோன்றியது.

இன்று, அவளுக்கு Field work கோ, Office work கோ என நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அவளின் மேசையில், கண்ணாடித் துண்டின் கீழிருக்கும், போனமாத முடிவில், அவளே தயாரித்து வைத்த இந்த மாதத்தை Advance Schedule ஐப் பார்க்க வேண்டும். அனேகமாக, பாவற்குளம், பன்றிக்கெய்த குளம் என ஏதாவது எழுதி, அங்கெல்லாமுள்ள, அபிவிருத்தித் திட்டங்களைப் பார்வையிடப் போவதாய் எழுதியிருப்பாள். அப்படியாயிருந்தால், அவள் இன்று Attendance Registerல் கையெழுத்துப் போடத் தேவையில்லை. இப்படி விழுந்தடித்துக்கொண்டு போகவும் தேவையில்லை.

எதிரே அந்த சிங்கள பிரிவு AGA officeக்குப் போகும் பெண் Clerk வந்து கொண்டிருந்தாள். இன்று Pink and Pink. உப்பியிருந்த வயிற்றை மேவிக் கீழே இறங்கிய அவளின் Sari pleats, நிலத்துக்குமேல், தூக்கலாகத் தொங்கின.

ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவள் போல் அவள் குனிந்து, தன் சேலையைப் பார்த்துக் கொண்டாள். நிலத்தோடு ஒட்டினால் போல், காணப்பட்டு, நடையின் கதிகேற்ப, பிரிய வேண்டிய இடங்களில், ஒரே சீரில் பிரிவதும் பின் சேருவதுமாக இருந்த அவளின் Sari pleats அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. அந்த அழகையே பார்த்துக் கொண்டு, நடக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

நடந்து கொண்டிருந்தவளுக்கு, இந்தப் பெண் clerk போல் இப்படியான ஒருநிலையில், தானும் ஒருநாள், officeக்குப் போகவேண்டி ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும் என்ற எண்ணம் இடறிக் கொண்டு வந்தது. வயிற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு clumsy ஆக உடுத்திக் கொண்டு, அசைந்து அசைந்து, எல்லோரும் பார்க்கத் தக்கதாய்,

officeல், வைரவநாதன், சந்திரமோகன் என்ற எல்லோருக்கும் முன்னால். கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு நூதனமான கூச்ச உணர்வு, அவளைச் சங்கடப் படுத்தியது.

கூடவே, பேராதனையில் படித்த காலத்தில், ராமநாதன் ஹோல் முகப்பில், பின்னே ரங்களில், தனக்காக காத்து நிற்கும், மனோகரனின் ஆர்வம் ததும்பிய முகம், தோன்றி மறைந்தது.

முதல் வருடம், இருவரும் ஒரு வகுப்பில் சேர்ந்தே படித்தனர். முதல் வருடச் சோதனை முடிவில், அவன் 'Law' செய்யப் போய் விட்டான். ஆனால், அதன் பின்புதான், அவன், இவளைத் தேடிக்கொண்டு, ஹோலுக்கு வரத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுதிருந்த துடிப்பும், ஆர்வமும், இப்பொழுது, நினைத்துப் பார்க்கையிலும் வர மறுப்பவையாக ... மங்கியவையாக ...

அவனின் தமக்கைக்கு இன்னும் கலியாணமாகவில்லை. அதுவரை, இவளும், அவனுக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும். இந்த வருடமே, அவனின் தமக்கைக்கு கலியாணம் முடிந்துவிட்டால் ... நினைக்க நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், முடிய வேண்டும் ... அதன் பின்பு ... சாதகம், சீதனம் எனப் பார்த்துப் பேசி ... அவளுக்கு ஏனோ அலுத்துக் கொள்ளலாம் போலிருந்தது.

அவளைத் தாண்டிச் சென்ற காரொன்று, சிங்களப் பள்ளிக்கூடத்தருகே, அந்த ரீச்சரை இறக்கி விட்டுச் சென்றது. பள்ளிக்கூடத்தின் இயக்கத்தினைக் காட்டும் அந்த அமைதியை மீறிக்கொண்டு, குதிரை நடையில், அந்த ரீச்சர், உள்ளே நடந்து, ஒரு கட்டிடத்திற்குள் நுழைவது, சுற்றியடித்திருந்த கம்பிகளின் பின்னால் தெரிந்தது.

அவளுக்கு மீளவும், தன்னையும் இவ்வாறு காரில் கொண்டுவந்து விடுபவனாக அவன் இருப்பானா என்ற எண்ணம் ஓடிவந்தது. கொழும்பில் ஏதோ ஒரு திணைக்களத்தில் Legal Drafts-man-ஆக இருப்பவன் ... ம் ... தமக்கையையே இன்னும் கட்டிக் கொடுக்க வகையைக் காணோம்!

பின்னால், சைக்கிள் மணி கிணுகிணுத்து வந்தது. திரும்பினான், office mate வைரவ

நாதன், சிரித்தபடி அவளைக் கடந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன, இண்டைக்கு, இந்தப் பக்கத் தாலை?” இவனின் வீடு அனுராதபுர ரோட்டில் அல்லவா இருக்கிறது.

“ACLG officeயிலே ஒரு அலுவல், அதுதான் இதாலை வந்தனான்” அவன் திரும்பிப் பார்த்துச் சொல்லியபடி போனான்.

இவனுக்கு முன்பாகவே தான் officeக்குப் போய் சீற்றில் இருந்து கொண்டு, பின்னால் வரும் இவனை 'Greet' பண்ணுவதாக ஒரு கற்பனை.

Officeக்குப் போயும் தான், என்னத்தை வெட்டிப் பிடுங்குவது? மாதத்தில் ஐந்தாறு நாட்களே office work வருவதாக schedule தயாரிப்பது அவள் வழக்கம். மற்றும்படி, எல்லாம் Field work தான். Field என்றால், உண்மையாக Fieldக்குப் போவதா என்ன? போனதாக, டயறியில் எழுதுவதுதான்.

அங்கே போயும்தான் என்னத்தைப் பார்த்து கிறது? பெரும்பாலும், வரண்டு, காய்ந்து கிடக்கும் நிலத்தை ஒருதரம் வெறித்துவிட்டு, வாடிக்குள் ஒதுக்கி, எத்தனை water pump, எத்தனை Hose pipe இருக்கிறதெனக் குறித்துக் கொண்டு ... இத்தகவல்கள், திட்டங்கள் பற்றிய எத்தனையோ Fortnight Reports களை நிரப்பக் காணும். ஏதோ பறங்கியாற்றுப் பக்கத்தில் தான் சிறிது பச்சை இருக்கும்.

MOH office வந்தது. இப்பொழுது, இங்கு பழகியவர்கள் ஒருவருமில்லை, கனகசபை மாற்றலாகிப் போன பின்பு. “எனக்கு கொழும்பிற்கு Transfer வரும் போலிருக்கு. protest பண்ணலாமெண்டு இருக்கிறன்...” “ஏன் கொழும்பு எண்டா நல்லதுதானே! Familyயைக் கூட்டிக் கொண்டே வைச்சிருக்கலாம். ஒவ்வொரு கிழமையும், நீங்க இப்பிடி வந்து போறதைவிட” இது இவள். “ஸ்! கொழும்பிலையா? அங்கை இருக்கிற ‘High Cost of living’ எனக்குக் கட்டாது.”

எல்லோரும் தான், தாங்கள் விரும்பிய இடத்திற்கு மாறிப் போகிறார்கள். இவளுக்குத் தான் கிடைக்காதாம். யாழ்ப்பாணத்தைவிட கொழும்பிற்கு, மாற்றல் கிடைத்தால் நல்ல

தென்று சில நேரம் நினைப்பதுண்டு, ஆனால், அங்கை இருக்கிற 'High Cost of living'.

வவுனியா தமிழ் பிரிவு AGAன் கார், வெளி யிலிருந்து வந்து அவரின் quarters க்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தது.

Water works and Drainage Board, அதன் எதிர்ப் புறமாக இருந்த மதகை ஓட்டி. என்னவோ கிண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை மேற்பார்வை செய்து நின்ற சிவசோதி. இவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான். வெறும் பரிச்சயம் தான். நன்கு பழகியிருந்தால், பகிடியாகக் கேட்டிருக்கலாம் 'Drainage Board க்கு முன்னாலேயே அடைச்சுப்போட்டுதா?' என்று ஏதாவது.

கச்சேரியின் இடதுபுற வாசலால், உள்ளே நுழைந்து, வலதுபுற மூலையில் புதுமெருகு அழியாமல் இருக்கும், திட்டமிடல் பகுதியை நோக்கி, மரங்களின் கீழே நடக்கையில் ...

இன்று Voucher நிரபிக் கொடுத்து, காச எடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். மாதம் பிறந்து, ஐந்தாம் திகதியாகி விட்டது. போன மாதத்தில் செய்ததாகக் காட்டிய Field work க்குரிய பிரயாணப் படிக்கள் பிரயாணச் செலவுகள் எல்லாவற்றையும் போட்டு பெருக்கி, கூட்டிக் காட்டி ... எல்லா மாக குறைந்தது 250 ரூபாயாவது வரவேண்டும் பார்ப்போம். அந்தக் காச எடுத்தால், இன்னுமொரு 'குட்டி' pay day அவளுக்கு.

Office க்கு, இன்னும் எல்லோரும் வந்து சேரவில்லை. சீற்றுகள் நிரம்பவில்லை.

இடப்புறம் திரும்பி, Development Branch க்குள் போனாள்.

சக, Development officer சிவனேசன், தன் மேசையில் இருந்து ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தான். 'மாதமொரு நாவல்'கள் வரத் துவங்கிய பின்பு, இவனுக்கு 'நாளொரு நாவல்' கிடைக்கிறது.

மேசை லாச்சியைத் திறந்து, hand bag கை உள்ளே வைக்கையில், கண்கள், கண்ணாடித் துண்டின் கீழ் பதிந்தன. Oct. 5th An Inspection Pavatkulam DDC Project - அவள் கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டாள். கையெழுத்துப் போட எழுந்து போகத் தேவையில்லை.

பியோன், செல்லத்துரை, உள்ளே வந்து சன்னல் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டிருந்தான்.

"செல்லத்துரை! ஒரு Voucher form வாங்கி வந்து தாரும்."

லாச்சியை, டயறிக் காக கிண்டிக்கொண்டிருந்தவளை இரண்டு இளைஞர்கள் வந்து எதிரில் நின்றனர். நிமிர்ந்தாள்.

அவள் பொறுப்பாக இருக்கும், ஏதொரு விவசாயத் திட்டத்தில் இரண்டு பேரும் அங்கத் தினராக உள்ளனர். "என்ன?"

"உழுந்துச் செய்கைக்கு, மற்ற எல்லாருக்கும் கடன் குடுத்திருக்கு. எங்களுக்கு கிடைக்கேல்லை. நாங்க இந்தத் திட்டத்திலே எப்பகூடியோ இருக்கிறம். புதிசா சேர்ந்தவைக்கெல்லாம் குடுத்திருக்கு; எங்களுக்கு இல்லை. அதுதான், என்னண்டு பாப்பமெண்டு ..."

"பழைய கடனைத் திருப்பித் தராதவைக்கு, புதிசா கடன் குடுக்க வேண்டாமெண்டு உத்தரவு வந்திருக்கு. நீங்க, போன முறை எடுத்த கடனை எல்லாம் திரும்பி கட்டிட்டிங்களோ?"

"கொஞ்சம் கட்டிட்டம். கொஞ்சம் கட்டேல்லை. பயிர் வாய்க்கேல்லை. நட்டமாய் போச்சு."

"முழுக்கக் கட்டினுத்தான், பிறகு மற்றக் கடனைக் கேட்க முடியும். நட்டமெண்டா, அதுக்கு நான் என்ன செய்ய?"

"இந்த முறை, கொஞ்சக் காசு எண்டாலும் கிடைச்சா, பிறகு, இரண்டு முறைக் கடனையும் ஏதோ அடைச்சுப் போடலாம். போன முறை மழை தண்ணீர் இல்லாமத்தான் இந்த கஷ்டமெல்லாம்."

"நீங்க, தம்பிமாரே. அரசாங்கம் சும்மா உங்களுக்கு நெடுக காசு தருமெண்டு நினைக்கிறியள் என்னவா, எனக்குத் தெரியாது. இதுக்கு எல்லாம் சாரதாதான் பொறுப்பு. அதானே Development Co-operative Society Manager. இந்தக் குடுக்கல் வாங்கல் எல்லாம் அவ்வோடைதான். அவ இப்ப வருவ. அவைக் கேளுங்கோ. எனக் கொண்டும் தெரியாது."

அவர்களை அனுப்பியதும், செல்லத்துரை Voucher form மை கொண்டுவந்து தந்தான்.

டயறியைத் தேடி எடுத்து, அதில் ஒக்டோபர் 5ம் திகதி பாவற்குள விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தைச் சென்று பார்வையிட்டதாக எழுதிவிட்டு, சில பக்கங்களை முன்னே தள்ளி செப்டம்பர் முதலாம் திகதியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள். அந்தப் பக்கம், நொச்சி குளம், பெண்கள் விவசாயத் திட்டத்தையும், கைத்தொழில் நிலையத்தையும் அவள்சென்று 'பார்வையிட்டதை'ச் சொன்னது. Voucher formஐப் பின்பக்கமாகப் புரட்டி, முதலாவதாக நொச்சி குளம் என்று எழுதினாள். பின் இடத்தின் தூரத்தைக் கொண்டு, பிரயாணச் செலவைக் கணக்கிட்டு, அதனோடு பிரயாணப் படியையும் கூட்டி இரண்டாம் நாள், மூன்றாம் நாள், என வரிகள் நிரப்பப்பட்டு வந்தன, 250 ரூபாய் claim பண்ணக் கூடியதாக.

அவள், வேலையில் தன்னை மும்முரமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்த போழுது, சாரதா உள்ளே வந்தாள். 'தொப்' என்று hand bagகை தன் மேசையில் போட்டாள்.

'என்னப்பா! வந்ததும் வராததுமா?' இவள் நிமிர்ந்து பார்த்துக் கேட்டாள்.

'பின்னை என்னப்பா! இதுகளுக்கு எத்தனை நாம் சொல்லுறது, பழைய கடனை அடைக்க காட்டா, புதுக்கடன் இல்லை இல்லை எண்டு.'

வந்தவர்கள், இவளை வழியில் சந்தித்திருக்க வேண்டும்.

'ஓ! என்னட்டையும் வந்தினம். நானும் இதைத்தான் சொன்னன். இப்ப எங்க ஆட்கள்? போட்டினமே?'

'ஓ! ADP யைக் கண்டு, கடன் தரச்சொல்லிக் கேட்கப் போறம் எண்டு நிண்டுதுகள். நான், அவரும் இதைத்தான் சொல்லுவார், அவராலும் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது எண்டு சொல்லி அனுப்பியாச்சு, ஒருபடியா! உழுந்து செய்யிறம் செய்யிறம் எண்டு சொல்லிப் போட்டு, கடனை வாங்கி வேறு எங்கையோ சில வழிச்சுப்போட்டு'

'அதுதானப்பா அதுதான்! விவசாயம் செய்யிறதெண்டு பேருக்குக் காட்டிக் கொண்டு, சும்மா இருந்திட்டு, அரசாங்கம் காசு குடுக்குது எண்டவுடன மட்டும் வாங்க வந்திடுவீனம்.'

அவள், மீண்டும் Voucherஐ நிரப்புவதில் மும்முரமாக ஈடுபடலானாள். ○

போய் வருதல்

கவியரசன்

அண்ணாந்து வான் நோக்கும் தண்டவாளங்களோ, வெறுமையாய்ப் பிரியும். அதிர்வுற்று, ரயில் செல்லும் போது. சிலிர்த்தாலும் பழையபடி வெறுமை கொண்டு வெயில் காயும்.

ஓரத்தே—
தனியாகக் கைகாட்டி மரம் நிற்கும். காற்றில், அதனருகே கண் சிமிட்டும் பூவிரித்துச் சீமைக் கிளுவைகளின் சிலுசிலுப்பு.

போகையிலே இப்படித்தான். வீடு திரும்புகையில்: வயல் வெளிக் குள் நெல் விரித்த பச்சைப் படுகைக்குள் குளித்துத் தலை உலர்த்தும் பெண்போல, பனை ஒன்று ஒற்றையாய் ஒலைகளை வீசும். ரயிலுக்காய், ஒதுங்கிநின்று கூச்சலிடும் சின்னப் பயல்களது நிர்வாணம் கணப் பொழுது விழித்திரையில் மின்னலிடும்.

மீண்டும் வயல் வெளிகள் இடையிடையே ஓர்தரிப்பு. துயர்கொண்டு குரல்நீட்டி வழிதொடரும் புகைவண்டி நிறுத்தத்தில், நான் இறங்கி நடத்தல் தொடங்குகையில்

செம்மை பரவி வரும் கீழ்வானம். வாகைமர இலைகள் துவளத் துவங்கும். பனையோலைச் சரசரப்பும் தனித்தபடி என் நடப்பும்.

வீடு.

கிணற்றடியில்.

கொடி நீளப் படர்ந்திருக்கும்

இளநிலச் சேலை ஒன்று.

(திடீரென்று உன் நினைவை

என்னுள் கிளறியதாய்).

முகம் குனிந்தால்,

அதிர்ந்து அதிர்ந்து

ஆடும் நிழல்கள் கிணற்றில்

திசை கொண்டு.

(21-04-1979)

○

பயணம்

— மணி

பகலின் நலிவு இருளின் வலிவு.

இன்னும் ஒருமுறை இரவு வெல்லும்.

ஒங்கும் மரங்கள், இலைகளில் இரவு

காயத், தீய்ந்து கரியாய் மாறும்.

நெடிய தென்னை தலையை விரிக்கப்

பேய்கள் அஞ்சி ஒடுங்கி நிற்பன.

சின்ன வண்டுகள் சில்லென அலறத்

தவளைகள் மேனி நடுக்கங் கேட்கும்.

வான வெளியில் நிலவு தடுக்கி

மேகக் குளத்தில் வீழ்ந்து மூழ்கும்.

இருளோ இன்னும் இன்னுஞ் சூழும்.

நீண்ட பயணம் போக வேண்டும் —

விழிகள் மெல்லக் குருடாய் மாற

இடறுங் கால்கள் வழியைத் தேடும்.

நானைக் காலை விடியக் கூடும்,

விடியலிற் பாதை தெரியக் கூடும்,

கால்கள் விரைவாய்ப் போகவுங் கூடும்.

இருளை மீறி இரண்டு அடிதான்

முன்னே போக முடியினும் போவேன்.

விடியலைக் காத்து நிற்குமோ காலம்? ○

‘காணத்துப்’போன

சில ஆண்டுகள்

— எச்செம் பாறுக்

கடந்த சில ஆண்டுகள்

காணத்து

நினைவுப் புழுதியில்

எங்கேயாலும்

தொலைந்த சில்லறையாய்ப்

போயிற்று.

இடையில்

துண்டறுந்து

சிலகட்டம் விடுபட்டு

ஒடுகின்ற படம்போல்

ஓடிற்று.

சில ஆண்டுகள்

இருட்டறையில்

இறந்து கிடந்து

எழும்பிவந்த மனிதனைப் போல

இடைநின்ற மின்சாரம்

சிலநேரம் சென்று

வந்தாய் போல

கடந்த சில ஆண்டுகள்

காணத்துப் போயிற்று

அவளுடைய

புன்னகை இதழ்

கூம்பிச் சுருங்கி

முடிச்சிக் கட்டி

யாரோ இவள்

எனும் படியாய்ப்

போயிற்று. ○

அலை—13 ல் (பங்குனி 1980) வந்த கட்டுரைகளின் எதிரொலி நீண்ட காலத்தின் பின்னர் **Lanka Guardian** ல் (15-9-1980) கேட்டுள்ளது. 'மார்ச்சிய வாசிகள் எதிர் உருவவாதிகள்' என்ற தலைப்பில் 'சமுத்திரன்' என்பவர் திரிக்கப்பட்ட காதல்கதை அடிகளில் முன்வைத்துள்ளார். தமிழில் எதிரொலி காட்டாதிருந்துவிட்டு ஆங்கில மொழியில் விவாதத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும் முயலும் சமுத்திரனும், அவருக்குப் பின்னாலுள்ளவர்களும் நோக்கம் முரணையும், வேடிக்கையையும் (!) தருவதோடு, சிங்களப் புத்திரிவிளையிடையில் 'சிரரகு' வீம்பங்களைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் முயற்சியை என்ற ஐயத்தையும் தோற்றுவித்துள்ளது. அக் கட்டுரை தொடர்பான இரண்டு கட்டுரைகள் இங்கு வெளியிடப்படுகின்றன, — இணையாசிரியர்

நீ சொன்னால் காவியம்!

சி. சிவசேகரம்

நுழைவாயிலில்

“இந்தத் தொழில் செய்ய எத்தனையோ பேர்ண்டு இந்தத் தொழில் செய்ய என்னை அழைக்காதீர்”

“ஓற்றைச் சிதையினிலே உம்மெல்லோரையும் வைத்து எரிக்கட்டாலும் வயிற்றெரிச்சல் தீராதது”

— புதுமைப்பித்தன் கவிதைகளிலிருந்து

“... .. ஆனால் உண்மையான மதிப்புரைதான் என்ன? அது பொதுவாக இலக்கிய விசாரமான ஆராய்ச்சியல்ல; புதுப் புத்தகம் வந்திருக்கிறது. இது இன்னமாதிரி எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று கண்டிருந்தால் போதும். ஆனால் இன்று வெளிவரும் புத்தகங்களில் சித்த வைத்தியம், சிசுத்தியம், சிற்றின்பம் பற்றியவை தவிர மற்ற தெல்லாம் தம்மை ஒரு இலக்கிய மைல்கல் என்று மார்தட்டிக்கொண்டு வருகின்றன இப்படிப்பட்ட ஒரு மயக்க நிலையைப் போக்கச் சற்றுக் காரமான கருத்துக்கள் வெளியிட்டு வந்து குற்றமல்ல. நல்ல இலக்கியமென்றால் எத்தனை நந்திகள் வழிமறித்துப் படுத்துக் கொண்டாலும் உரிய ஸ்தானத்தை அடைந்தீதீரும். பனை மரத்தில் ஊசியைச் சொருகிக் கொண்டு சுமந்து நடந்த பரமார்த்த குருவின் சீடர்கள் போல், எத்தனைபேர் சுமந்து வந்தாலும் பரங்

கிக்காய் குதிரைமுட்டையாகி விடாது. மதிப்புரை எழுதுபவனிடம் எதிர்பார்க்கவேண்டியது ஒன்றுதான். நல்ல இலக்கியத்தைக் காணும் போது அதைத் தெரிந்துகொள்ளவும், பரிச்சியம் செய்து வைக்கவும் அவனிடம் திராணி வேண்டும்; அப்படியே போலியைக் காணும் போது, யார் வந்து நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் அது போலி என்று சொல்வதற்கு நெஞ்சமுத்தம் கொண்டிருக்க வேண்டும்; இது போதும்.”

— புதுமைப்பித்தன் கட்டுரையொன்றிலிருந்து

புதுமைப்பித்தனென்ற விருத்தாசலம் மதிப்புரை பற்றிச் சொன்ன மேற்படி வாக்கியங்கள் அவை எழுதப்பட்டு முப்பது - நாற்பது வருடங்களாகியும் கூட இன்றும் செல்லுபடியாகின்றன. அவரது கவிதை வரிகளைப் பொறுக்கி எடுத்துப் போட்ட காரணத்தை நான் சொல்வதென்றால் விளங்கி ஆக வேண்டியதில்லை.

தமிழில் விமர்சன மரபு

தமிழிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை உருப்படியானதொரு விமர்சன மரபு இல்லாதமையைக் காலங்காலமாக உரைமுடிந்த தவிர, அப்படியொன்றை உருவாக்க முடியவில்லை. விமர்சன முறை பற்றிச் சில நல்ல நூல்கள் (இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும்) தமிழில் வெளிவந்துள்ள போதும், நல்ல விமர்சன மரபொன்று உருவாக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகளை

என்னால் காணக்கூடியதாகவில்லை. இதற்கான முயற்சிகள் எவராலும் எடுக்கப்படவில்லை என்றே, நேர்மையான விமர்சனங்களே இல்லையென்றே நான் வாதிக்கவில்லை. ஆனால் இவை இன்னமும் ஒரு சிறுபான்மைப் போக்காகவே, நகங்கக்கூடிய நிலையிலே உள்ளனவாகவே தெரிகின்றன. இவை வளர்ந்து பலமான ஒரு சக்தியாக வீருத்தியடைய வேண்டுமென்றால் புதுமைப்பித்தன் விரும்பும் வகையிலான விமர்சனங்கள் நூறு, ஆயிரம், லட்சமாக உருவாக வேண்டும். அப்போதுதான் கோஷ்டி மனப்பான்மை, நட்புறவு, தனிப்பட்ட கோபதாபங்கள் போன்ற அடிப்படைகளில் அல்லாமல் நாகரிகமாக, அகேநேரம்-நேர்மையாகவும் துணிவாகவும், எழுதப்பட்ட அறிவு பூர்வமான, ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களைக் காணமுடியும்.

சிலநேரம், நக்கீரருக்க விமர்சனத்தால் ஏற்பட்ட கதி தமிழ் இலக்கியத்தின் காலம் மீருத விதியோ என்று சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது: சில விமர்சனங்களை ஊன்றிப் படிக்கும்போது விமர்சனங்கட்கே விமர்சனம் தேவைப்படுகிறதோ என்றுதான் தோன்றுகிறது. தமிழில் விமர்சனம் ஒரு கலையாக, ஒரு கல்வியாகப் பயிலப்படவும், பயிற்றப்படவும் ஒரு தேவை உள்ளது என்பதையே இன்றைய பெருவாரியான விமர்சனங்கள் எனக்குச் சொல்கின்றன. விமர்சனர்களிடம் சகிப்புத் தன்மையை வேண்டும் எழுத்தாளர்கள் அதே சகிப்புத் தன்மையை விமர்சனர்களிடம் காட்டினால், புகழ்ச்சி கண்டனம் ஆகிய இரண்டையும் நடுநிலையிலிருந்து நிதானமாக மதிப்பிடப் பழகினால், துதிபாடுபவனிடமிருந்து விலகி ஓடவும் கண்டிப்பவனுடன் பண்பாகவாதிடவும் பயின்றனுகொண்டால், தமிழிலும் ஒரு நல்ல விமர்சன மரபு வளரச் சத்தியம் உண்டு.

கட்டுரையின் தூண்டுகோலும் நோக்கமும்

இதனை என்னை எழுதத் துண்டியது என்று ஒரு விமர்சனத்தைக் குறிப்பிடமுடியாது; ஆனாலும் 'கப்பலை மூழ்கவைத்த கடைசி மூட்டை' மாதிரி ஒன்று: அண்மையில் **Lanka Guardian** (1980-09-15) இதழில் சமுத்திரன் என்பவரால் எழுதப்பட்ட ஈழத் தமிழ் கலை-இலக்கிய மதிப்பீடு. அங்கும் அதற்குமுன் 'மு'

போக்கு' முத்திரையுடன் வந்த விமர்சனங்களிலும் காணப்படும் சில கருத்துக்கள் இப்போதே திருத்தப்படாவிட்டால் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் போல வழக்காலேயே உண்மை என்று பலர் நம்ப ஏதுவாகிவிடும். அக்கட்டுரையின் சில முக்கிய கூற்றுகளை இங்கு நோக்குவது பயனுள்ளது.

சில கேள்விகள்

அறுபதுகளில் தமிழ் முற்போக்கு இயக்கம் பல பிற்போக்குச் சக்திகட்குச் சமகாலத்தில் முகம் கொடுக்க நேரிட்டதாயும், ஏகாதிபத்திய-விரோத சிங்கள இலக்கியம் (தேசிய) ஆதிக்கவாதப் போக்கைக் காட்டிய அதே சமயம் ஏகாதிபத்திய-விரோத, தமிழ் இலக்கியம் தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தியதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இதுவும் இக் கட்டுரைக்கு மட்டுமே உரிய கருத்தல்ல. ஆனால் உண்மை என்ன? பாராளுமன்ற இடதுசாரிகள் பதவிக்காக ஆளும் வர்க்கத்தின் பாதம் தாங்கிகளாக மாறமுனைந்தபோது, அவர்கள் தேசிய இனப் பிரச்சனை பற்றிய தமது முன்னைய கண்ணோட்டத்தைக் கைமுனியதும் பின்பு வகுப்புவாதத்தில் கூட இறங்கியதும் தம் பிரதிபலிப்புக்களை அரசியலில் காட்டின என்று நேரடியாகச் சொல்லலாமே. அங்கு இடதுசாரிகள் ஆதிக்கவாதிகளுடன் குலாவியபோது அவர்களது அமைச்சர் ஒருவர் "சிங்கள மக்களிடையே இனவாதம் இல்லை தமிழர்கள் மத்தியிலேயே உள்ளது" என்று சொன்னபோது அதற்கும் ஆயாம் போட்டுத் தேசிய ஒற்றுமை மாநாடு நடத்துவதில் ஒரு வீரமும் இல்லை, சிறு நல்லெண்ணெயும் இல்லை. கேவலம், இது கோழையின் சமரசம் கூட அல்ல கைக்கூலிகளின் கூப்பாடு என்று தான் கூற வேண்டும். யதார்த்தம் இப்படி இருக்க இதற்குச் சித்தாந்த விளக்கம் ஏன்?

தமிழ் நாடக கர்த்தாக்களின் வரிசையில் சிவானந்தன் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறார். (இது என்ன நாடகமோ!) பல சிறந்த சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் வந்து குவிந்ததாகவும், அவை ஒடுக்கப்பட்ட சிங்கள, முஸ்லிம், தமிழ் மக்களது பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்டிருந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சில நல்ல கதைகள் வந்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால், சிறந்தவை என்று சொல்லத் தக்கவையாக எத்தனை வந்தன, என்ன அடிப்படையில் அவை

சிறந்தவை என எங்காவது விளக்கம் தந்தால் உதவியாயிருக்கும். (இதைப் பற்றிப் பின்னொரு சமயம் எழுதலாம் என இருக்கிறேன்!)

இரு வகையான புரட்சிகரப் படைப்புகள் வந்ததாயும், ஒரு வகையின யதார்த்தமான போராட்டங்களில் காலூன்றி நின்றனவெனவும் மற்றவை கற்பனைக் கனவுலகத் தன்மையின எனவும், பின்னையதை வைத்தே - பிற்போக்குவாதிகள் முற்போக்கு இலக்கியத்தைத் தாக்க முடிந்ததாகவும் முறைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. பிற்போக்குவாதிகள் விமர்சனம் செய்யும் வரை மேற்படி போலிகளை இவர்களால் ஏன் இனங்காண முடியவில்லை? பின்னைய வகையில் எழுதியார் யார்? கணைசலிங்கள் (அவரது எழுத்துச் சிறமையை நான் என்றும் மறுத்த தில்லை) மட்டுமா அல்லது டானியலும் அந்த வரிசையில் அடக்கமா? அப்படியானால், பஞ்சமருக்கு ஆரத்தி எடுத்த மு. போ. விமர்சன மேதைகள் எந்த வரிசையில் அடக்கம்?

பல குழப்பங்கள், சில உண்மைகள்

கட்டுரையில் 'பல புரட்சிகர தமிழ் ஆக்கப் படைப்புக்கள் உண்மையான அழகியற் குறைபாடுகளை உடையன,' 'சிலர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்ற முத்திரையின் கீழ் பிற்போக்கு விஷயங்களையே எழுதினர்', 'இடதுசாரி radical) நாடகம் இலபான் கலைக்கிறது' என்பன போன்ற உண்மைகளை ஒப்புக் கொண்ட சமுத்திரன், எங்கே - எவர் - எப்படி என்ற கேள்விகளை மட்டும் அழகாக ஒதுக்கிவிடுகிறார்.

சில முற்போக்குக் கண்ணோட்டங்கொண்ட விமர்சகர்கள் 'பூர்ஷுவா கலை அழகுடையது உள்ளடக்கமற்றது; அதே சமயம் பாட்டாளி வர்க்கக் கலை உள்ளடக்கமுடையது. ஆனால் போதிய அழகில்லாதது' என்னும் பிரமைக்கு பவியாகிவிட்டதாக முறைப்படுகிறார். உண்மையில் முன்கூறிய விமர்சகர்களது கருத்துப் பிரமையா அல்லது அது பிரமை என்று நினைப்பது தான் பிரமையா என்று தெரியவில்லை!

மாக்ஸியவாதிகள் தமது கடந்த காலத்தை புனர்மதிப்பீடு செய்ய உண்மையாக முயன்றுள்ளதாகவும், இலங்கைச் சூழ்நிலையில் கலை-இலக்கியத்தின் அழகியல் பிரச்சனைகளையும் மேலும்

நன்கு விளங்கிக் கொள்ளுவதில் கணிசமாக முன்னேறியுள்ளதாகவும் சமுத்திரன் சொல்கிறார். இவரது கண்ணோட்டத்தில் சோவியத் அடிவருடிகள் மாக்ஸியவாதிகளா? மாஓவாதிகள் என்று கூறிக் கொள்பவர்கள் மாக்ஸியவாதிகளா? ட்ரொட்ஸ்கியவாதிகள் மாக்ஸியவாதிகளா? காலத்துக்குக் காலம் பிரிந்தும் சேர்ந்தும் உருவம் மாறும் நூற்றுக் கணக்கான கோஷ்டிகளில் யார் மாக்ஸியவாதிகள் என்று விளக்குவாரானால் உதவியாயிருக்கும். எல்லாருமே மாக்ஸியவாதிகள் என்றால் கூட இவர் குறிப்பிடும் விமர்சனங்கள் எங்கே?

சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பல சிறந்த படைப்புக்கள் உருவானதாக சிலர் மார்தட்டிக் கொள்கிறார்கள். அதில் சமுத்திரனும் சேர்த்தி! கந்தன் கருணாதான் ஓவற்றில் ஒரு மகாகாவியமாக போற்றப்பட்டதாக ரூபகம். அந்த மேடைக் குதிப்பில் கலையும் இல்லை கதைப் போக்கில் அரசியல் ஆழமும் இல்லை. கலைக்கே உரிய பட்டும்படாத தன்மை (subtlety) எங்கேயும் காணப்படவில்லை. தாளியளில் அதை மெருகிட்டாராம் - இது பித்தனைப் பாணைக்கு புடமிட்ட கதைதான்! போக, ஜனங்களுக்கு விளங்காது என்று அப்படியே கோஷங்களாகவும் ('அபசரம்' என்ற அபஸ்வரத்தில் செய்ததுபோல போஸ்டர்களாகவும்) போடத் தான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் இவர்கள்.

மேடை உத்திகளில் பல வகைகளிலும் பாராட்டத்தக்க தாளீஸியசின் 'பொறுத்தது போதும்', ஒரு நாடகம் என்ற முறையில், அதை உண்மையிலேயே ரசித்த ஒரு விமர்சக நண்பர் கூறியது போல, 'very good theatre, but horrible drama' (மிகநல்ல மேடைநிகழ்ச்சி - ஆனால் படுமோசமான நாடகம்). இதற்கு மேலாக இவர்களது நாடகங்கள் எதையும் சாதிக்கவில்லை என்றுதான் நான் சொல்வேன். வேறு ஒரு விஷயம், தாளீஸியசின் வெற்றிகரமான மேடை உத்திகள், பாவனைகள் (mime), குறியீடுகள் (symbols) எல்லாமே சிங்கள நாடகத்தினின்று பெற்ற இரவல்கள் என்ற உண்மையை சுய விமர்சனம் செய்யும் இக்கூட்டம் உரிய இடத்தில் எப்போதாயினும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளதா? 'பொறுத்தது போதும்' பற்றிய பேராதனை விமர்சனக் கூட்டம் ஒரு பாலேந்திரா

கண்டனக் கூட்டமாக மாற்றப்பட்ட போது தான் 'பாலேந்திரா இவ்வளவு ஒரு முக்கிய பிரமுகரர்' என்று நான் முதன்முதலாக நினைத்தேன்.

பாலேந்திராவுடைய நாடகங்களுக்கு ஒரு நடுத்தர வர்க்க ரசிகர்குழாம் ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் பிரலாபிக்க (அல்லது பிரஸ்தாபிக்க)ப்பட்டுள்ளது. (மு. போ. சும்பலின் நாடகங்களை எல்லாம், முக்கியமாக அவர்களது 'மைல் கல் கள்', பார்ப்பவர்கள் பாட்டாளிகள் அல்ல என்பதை அவர்கள் அணியும் ஆடைகளிலிருந்து அனுமானிக்கப் பார்ப்பவர்கள், முற்போக்கு முகாமிலுள்ள முனிவர்களது சாபத்துக்கு ஆளாகக் கடவது!)

அவலை நினைத்துக்கொண்டு

பாலேந்திராவை நினைத்துக்கொண்டுதான் இப்போது மு. போ. எ. விமர்சகர்களின் நாடகக்கலை பற்றிய கட்டுரைகள் வருகிறதுபோலப் படுகிறது. இதுவே அவர்களது சுயவிமர்சனத்துக்குப் பாங்கான எடுத்துக்காட்டு.

என் கருத்தில் பாலேந்திரா சில மோசமான நாடகங்களைத் தந்திருக்கிறார்: உதாரணமாக, 'ஏணிப்படிகள்'. (இந்த நாடகத்துக்குப் பிறகு அவரை நான் நேரிலேயே கடுமையாக விமர்சித்தேன்.) அவரது நல்ல படைப்புக்களிலும் பல குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் ஒரு சிலர் நேரில் அவரிடம் சொன்னது போலவே பத்திரிகைகளிலும் எழுதாதது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்று இப்போதுதான் தெரிகிறது. அதன் பயன் பாலேந்திராவுக்குமல்லாமல் வேறு சிலருக்கும் கிட்டியிருக்கும்.

பாலேந்திராவை முதலில் விமர்சிக்க வேண்டியது முக்கியமாக அவரது மேடை உத்திகளில் உள்ள சில குறைபாடுகட்காகவே! ஆனால் சமுத்திரனுக்கு என்னவோ அதில் குறைகளே தெரியவில்லை. பாலேந்திராவுடைய மனதுக்கு Brecht இன் அரசியலோ, காவிய நாடகக்கோட்பாடோ பிடித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்பது சமுத்திரனுடைய தீர்ப்பு. (அப்பீல் கிடையாது!) நானறிய, பாலேந்திரா Brecht இன் நாடகமான **The Exception and the Rule** ஐத் தனது தமிழ்ப்படுத்தலில் மிக

நேர்மையாகவே கையாண்டிருக்கிறார். எங்கே விகாரப்படுத்தினார் என்பதை சமுத்திரன் எங்கேயும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்.

பாலேந்திராவின் மொழி பெயர்ப்பு நாடகங்கள், என் கருத்தில் நானைய தமிழ் நாடகத்தின் ஒரு அம்சமாக அமையாது. அமையவும் முடியாது. ஆனால் அவரது மொழிபெயர்ப்புகள் 'திக்கெட்டும் சென்று தர்ந்த கலையாவும் கொணரும்' பணியை ஆற்றுகின்றன; புதிய, பயனுள்ள கண்ணோட்டங்களை நம் ஜனங்கள் முன் வைக்கின்றன. மொழிபெயர்ப்பு பாவம் என்றால் அதற்கான முதல் தண்டனை 1970 வாக்கில் மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களை வழங்கிய கலாநிதி இந்திரபாலாவுக்கும், கலாநிதி கந்தையாவுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும். அதே சமயம், பகிரங்கமாகவே மொழி பெயர்க்கும் இவர்களைவிட மோசமாக, சிங்கள மேடையின் நாடக உத்திகளைத் திருநெல், நாடக முறைகளைத் திருட்டாகக் கையாளும் கூட்டத்தை என்ன செய்யலாம்? தழுவல் தண்டனைக்குரிய குற்றம், திருட்டு புரட்சிகரமான செயல் என்பதுதான் இவர்களது முடிபு!

முடிக்கு முன்

தமிழைப் பொறுத்தவரை கவிதையை விட்டால் மற்றச் சமகால ஆக்க இலக்கிய வடிவங்களும் (சிறுகதை, நெடுங்கதை, நாடகம், கட்டுரை ஆகியன) சமகால விமர்சன முறைகளும் மேற்கிலிருந்து வந்தனவே. இகனால், பல மாதமான இலக்கிய வடிவங்களைத் தமிழருக்கு அறிமுகப்படுத்தும் தேவை இருந்தது. இன்னும் இருக்கிறது. (சிறந்த சிறுகதையாசிரியரான புதுமைப்பித்தனே பல ஐரோப்பியச் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.)

நாடகம் என்னவோ இன்னும் வளராத நிலையிலேயே உள்ளது எனவே வளர்ச்சிபெற்ற நாடகத் துறையைத் தமிழர்கட்குக் காட்டும் பணி அவசியமானது. பாலேந்திராவால் இதையும் செய்து இன்னமும் செய்ய முடியும் என்றால் நல்லது. இதையே மட்டும் கான் செய்ய முடியும் என்றாலும் பிழையில்லை. தமிழர்கள் கட்டாயம் பயனடையவே செய்வார்கள்.

போகிற போக்கில் 'மாக்ஸுக்கு அப்பால்' நோக்கும் சிலரையும் சமுத்திரன் சாடியிருக்கிறார். உள்ளபடியே மாக்ஸுக்குள்ளேயே உலகம் அடக்கம் என்று நினைத்திருந்தால், மாஓவும், வெனிணும், இன்னமும் தத்தமது கல்லறைகட்குள் இருந்து, இங்கிலாந்திலா ஜேர்மனியிலா முதலாவது புரட்சி நடக்கும் என்று காசைச் சண்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களோ தெரியாது! மாக்ஸியம் என்பது ஒரு விஞ்ஞான ஆய்வுமுறை, ஒரு சமுதாய நோக்கு, மாற்றத்துக்கான ஓர் ஆயுதம். மற்றப்படி பூஜைக்குரிய பண்டமல்ல. விஞ்ஞான ரீதியாக தன்னைச் சூழவுள்ள உலகைப் பார்க்கத் தெரியாமல் மாக்ஸ் பெயரை ஜபிக்கிறவனுக்கும் மரத்தைச் சுற்றிக்கும்பிடும் முடனுக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை. மாக்ஸ் எல்லாவற்றையும் பற்றி முன்கூட்டியே சொல்லிவிட்டார் என்கிறவன் புராணங்களில் எல்லாமே உள்ளன எனும் குருட்டுத்தனமான ஆஸ்திகனிலும் எவ்வகையில் மேலாகமுடியும்?

என்னுடைய முறைப்பாடு என்னவென்றால் மாக்ஸ்வாதிகள் எனத் தம்மை அழைக்கும் இந்தக் கூட்டமும் சரி மாக்ஸைத் தாண்டிப்பார்க்க முயன்றதாகச் சொல்லப்படும் கூட்டமும் சரி மாக்ஸையே உருப்படியாகப் படிக்கவில்லை. சும்மா மற்றவர்களைப் போட்டு மிரட்டுகிறார்கள்.

கடைசியாக ஒரு வார்த்தை

வடிவமா உள்ளடக்கமா என்று விவாதத்தை விகாரப்படுத்தும் வேலை பயனற்றது. இதுதான் பிரச்சனை என்றால் பல கலை வடிவங்கள் (புரட்சிகர உள்ளடக்கமே அற்றவையும் காலத்தால் மிக முற்பட்டனவும்) ஏன் இன்னும் மாஓ உட்பட்ட பல புரட்சிவாதிகளால் பேணப்பட்டன, பேணப்பட்டு வருகின்றன? புரட்சிகரக் கலையில் புரட்சியும் வேண்டும், கலையும் வேண்டும். உங்களிடம் இரண்டும் இல்லை. இதற்கான காரணம் உங்கள் கலையும், உங்கள் அரசியலும் transplants கூட இல்லை. யாரையோ பார்த்துச் செய்யப்படும் பாசாங்குகள். ஆனால் தமிழில் புரட்சிகரக் கலை நிச்சயம் நாளை மலரும். தமிழன் அரசியலில் தெளிவு பெறாமலே இருக்கப்போவதும் இல்லை. ஒரு பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிகரக் கட்சியும் இயக்கமும் உருவாகி வளராமலே போகப்போவதும் இல்லை. அந்த

வேலை நடக்கும் அதே சமயம் தமிழனது கலை உணர்வும் ரசனையும் வளரட்டும். சரியான சூழ்நிலையில் புரட்சி, கலை ஆகிய இரண்டும் இணையத்தான் வேண்டும். மற்றப்படி பாலேந்திரா போன்றவர்கட்கு நீங்கள் போடும் முட்டுக்கட்டைகள் (எப்போதாவது வென்றால்) தமிழரிடையே உள்ள கலை — கலாசாரச் சீரழிவை, சினிமாத் தனத்தை, ஐந்து வயதுக் குழந்தையை அரங்கேற்றும் அசிக்கத்தை, ஈழத்துப் பொப்பிசையை, இன்னும் கதம்பம் போன்ற கழிவுக் கடதாசிகளை மட்டுமே ஊக்குவிக்கும்.

விரும்பினால் எதிரிக்குச் சகுனப் பிழைக்காக உங்கள் முக்கையே வெட்டுங்கள். ஆனால் சகுனம் எப்படிப் போனாலும் உங்கள் முக்கு இல்லாமல் போவது மட்டும்தான் நிச்சயம்.

“... எல்லாமே குழவின் பிரதிபலிப்பு: புறஉலகமே அக உலகிடம் பிரதிபலிக்கிறது. மனித சிந்தனை, உணர்வு, பொருளாதார வாழ்நிலையின் பிரதிபலிப்பு. இன்று வர்க்க பேதமான பொருளாதார வாழ்நிலை. எனவே வர்க்கபேதமான மனிதர்களும் சிந்தனைகளும் உண்டு. வர்க்க பேதமான புறஉலகை மாற்றிவிட்டால், இதன் பிரதிபலிப்பாக வர்க்க பேதமற்ற, சமதர்ம மனிதன் உருவாகிவிடுவான் — என்பதாக இவர்களுடைய (முற்போக்காளர்களைய) மனிதன் — பொருள் உறவு குறித்த தத்துவம் சொல்லுகிறது. பொருளாதார மனிதன்தான் இங்கு முழு மனிதனாக நினைக்கப்படுகிறான். இவர்கள் கற்பித்த இத்தகைய மனிதர்கள் புரியவேண்டும் என்று மார்க்சியமும், கலையும், அரசியலும் உயிரற்ற சடலமாகின்றன. உருவம்தான் எஞ்சிநிற்க, உள்ளடக்கம் தொலைந்து போகிறது. தோற்றத்துக்கும் சாரத்துக்கும் தொடர்பற்று அந்நியமாகிப்போன இந்த வியாபாரக் கலாசாரத்தில் இக்கொச்சைப் பொதுவுடமையாளர்களால் மார்க்சியமும் தோற்றம் — சாரம்சம் என்ற பிளவில் காட்சி தருகிறது. மார்க்சியத்துக்கும் தனக்குமுள்ள உறவும் சார்பும் கவனிக்கப்படாமல், அதன்பேரில் கொண்ட நம்பிக்கையும், சாய்வும்தான் முக்கியமாகிறது”

—ராஜ் கௌதமன் [இலக்கிய வெளிவட்டம் - 14 தமிழ்நாடு]

ஆங்கிலத்தில்: ரெஜி சிறிவர்த்தன

தமிழில்: ஏ. ஜே. கனகரட்ன

எனக்கு தமிழ் தெரியாததனால் 'சமுத்திரன்' தற்கால தமிழ் இலக்கியம்பற்றி கிளப்பியுள்ள சுட்டிப்பான பிரச்சினைகள் குறித்து எதுவும் கூறமுடியவில்லை. எனினும் அவரது கட்டுரை (லங்கா கார்டியன் செப். 15) எழுப்பும் சில கேள்விகள் பரந்த பொருத்தப்பாடு உள்ளவையாக இருப்பதனால் அவை தமிழிலக்கிய சூழலுக்கும் அப்பால் அலசப்படத்தக்கவை. குறிப்பாக உருவத்தை விட உள்ளடக்கத்திற்கே முதன்மையை மார்க்சிய விமர்சகன் கொடுக்க வேண்டுமென்ற அவரது கூற்றினை ஆராய விரும்புகின்றேன்.

சமுத்திரனின் கருத்துக்களை மிக எளிமையான நடைமுறைப் பரிசோதனைக்கு நாம் உட்படுத்திப் பார்ப்போம். ஷெல்லியின் இங்கிலாந்தின் மக்களுக்கான பாடல் என்ற கவிதையினை நுந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இரு செய்யுள்களை அவர்முன் வைக்கிறேன். (அடிப்படையற்ற விளைவை சார்ந்த அதன் கருத்துக்களை அவர் நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்வார் என்பதற்காகவே இதனை நான் வேண்டுமென்றே தெரிந்தெடுத்திருக்கிறேன்.)

நீங்கள் விதைக்கிறீர்கள்; இன்றொருவன் அறுக்கிறான்
நீங்கள் செல்வத்தை கண்டெடுக்கிறீர்கள்;
இன்றொருவன் அதனை வைத்துக்கொள்ளுகிறான்;
நீங்கள் நெய்யும் உடைகளை வேறொருவன் அணிகிறான்;
நீங்கள் செய்யும் ஆயுதங்களை வேறொருவன் தாங்குகிறான்.

விதையை விதையுங்கள் - ஆனால் எந்தக் கொடுங்கோலையும் அறுக்க விடாதீர்கள்?
செல்வத்தைத் தேடுங்கள் - ஆனால் எந்த ஏமாற்றுக் காரணையும் குறிக்க விடாதீர்கள்:
ஆடைகளை நெய்யுங்கள் - ஆனால் சோம்பேறிகளை அவற்றை அணிய விடாதீர்கள்!

ஆயுதங்களைச் செய்யுங்கள் - ஆனால் அதனை உங்கள் தற்பாதுகாப்புக்காகவே தாங்கி நில்லுங்கள்.]
[மொழிபெயர்ப்பு: ரகுநாதன்: 'பாரதியும் ஷெல்லியும்'

உருவத்தை விட உள்ளடக்கத்திற்கே முதன்மை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற அவரது கொள்கையை இந்த வரிகளுக்கு எவ்வாறு பொருத்திப் பார்ப்பார் எனக் காட்டுமாறு, சமுத்திரனை அழைக்கின்றேன். இந்த இரு செய்யுள்களையும் வலுமிக்க, நினைவில் தங்கும் வரிகளாக ஆக்குவது அவற்றின் உள்ளடக்கம்தான். அவற்றின் உருவம் இரண்டாந்தர முக்கியத்துவத்தினை பெற்றிருக்கின்றது என அவர் கூறுவாரா? தன் முரண்பாட்டிற்கு உட்படாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் அவர் அப்படித்தான் கூறவேண்டுமென நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் இந்த வரிகளின் உள்ளடக்கம் இப்பொழுது எங்களுக்கு மிக பழகிப்போன சரக்காச்சே: சுரண்டல், பெரும்பான்மையினரின் உழைப்பை ஒரு சிறு குழுவினர் உறிஞ்சுதல், இந்த நிலையை மாற்றக் கிளர்ந்து எழுக என்ற அறைகூவல்— இவை இன்றும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவை தான், அர்த்தமுள்ளவை தான். நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளிலிருந்தும், துண்டுப் பிரசுரங்களிலிருந்தும், மேடைப் பேச்சுகளிலிருந்தும் இந்த உள்ளடக்கத்தைக் கேட்டு எம்முகூடும் புளித்துப்போய் விட்டன. சுரண்டல் எதிர்ப்பியக்கத்திற்கு தனது உள்ளத்தை பறி கொடுத்த வாசகன்கூட இந்த உள்ளடக்கத்தைக் கேட்கும் போது 'ஆமாம் ஆமாம்' என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மைக்கு உடன்படுவதைத் தவிர இந்த வரிகளின் உள்ளடக்கத்தால் மட்டும் உள்ளம் நெகிழப் போவதில்லை. ஆனால் நூற்று ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எழுதப்பட்ட ஷெல்லியின் வரிகள் இன்றும் கூட வலுவையும், "இன்று மலர்ந்த தன்மையையும்" கொண்டுள்ளவை தான். மார்க்ஸ் எழுதிய மூல தனம் என்ற நூலினைக் கரைத்துக் குடித்தவர்கள்

கூட ஷெல்லியின் இந்த வரிகளின் உத்வேகத்தினை இன்றும் கூடத்தான் உணரக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். ஏனெனில் இந்தப் பலம் எங்கிருந்து வருகின்றதென்றால் வலுவூள் எழுதிய முறையிலே ஏதோ ஒன்று உணரப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

அன்றாட அரசியல் துண்டுப்பிரசுர மட்டத்திலிருந்து இவ்வரிகளை மேலுயர்த்தும் தன்மை எவ்வாறு வந்தது? உள்ளடக்கத்திற்கும் உருவத்திற்கும் இடையேயுள்ள முழுநிறைவான இணைப்புத்தானே. சொற் செட்டு, தாள வயத்தின் வலுவூட்டப்பட்ட சக்தி, எதுகைமோனைகளின் சம்மட்டி அடிகள், தொழிலாளி தனது உழைப்பினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட பயன்களிலிருந்து, அந்நியமயப் படுத்தப்பட்ட முரண்பாட்டிற்கேற்ப ஒவ்வொரு வரியின் முதல்பாகமும் இரண்டாவது பாகத்துடன் சமன் செய்யப்பட்டிருத்தல்: விதை, செல்வம், ஆடைகள், ஆயுதங்கள் என்ற தொடர் இன்றைய சுரண்டலின் கொடூரத்திலிருந்து எகிர்காலத்திலே கிளர்ந்தெழக்கூடிய சக்தியின் தரிசனம்—இவை தானே இந்த வரிகளுக்கு வலுவூட்டுகின்றன அல்லவா?

எனவே உருவத்தைவிட உள்ளடக்கத்திற்கே முதன்மை வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற சமுத்திரனின் சூத்திரத்திற்கு எதிராக ஆக்க இலக்கியத்திலே உள்ளடக்கமும் உருவமும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றனவென அழுத்த நான் விரும்புகின்றேன். சமுத்திரன் சாரும் அழகியல்வாதியின் தாயவடிவம் என்ற வழிபாட்டிற்கு எதிராக உண்மையான மாற்றுவழி, நான் மேற்கூறியதேயெனப்படுகின்றது. அதுவே செல்லுபடியான ஒரு வழியுமாகும். ஓர் இலக்கியப் படைப்பு அதன் வெளிப்படுத்தும் உள்ளடக்கம் சார்ந்தே அதன் உருவம் முழுநிறைவு பெற்றதாயிருக்க முடியும். உருவத்தின் ஊடகத்திலே உருப்பெற்று மெய்மையாகாத அர்த்தமுள்ள உள்ளடக்கமும் இருக்கமுடியாது. கோட்டைவிட்ட படைப்பில் தான் உருவத்திற்கும் உள்ளடக்கத்திற்குமுள்ள பிளவை நாம் சுட்டிக்காட்ட உந்தப்படுகின்றோம். அங்குதான் இவை இரண்டிற்குமுள்ள உறவினை சீராக்கியிருந்தால் படைப்பு தேறியிருக்கலாம் எனக் கூற நாம் முற்படுகின்றோம்.

வெறுமனே கருத்தினை மட்டுமே உணர்த்த விளையும் அரசியல், தத்துவ, விஞ்ஞான எழுத்துக்களிலிருந்து ஆக்க இலக்கியத்தினை வேறுபடுத்துவதே இந்த உள்ளடக்க—உருவ இணைப்புத்தான். (ஆக்க இலக்கியத் தன்மைகளைக் கொண்ட மிக மிக அருந்தலான அரசியல், தத்துவ, விஞ்ஞான நூல்களை நான் இங்கு குறிப்பிடவில்லை) அவசிய ஆராயும் சிந்தனைத் தன்மையுடைய ஒரு நூலினை நாம் வேறு சொற்களிலே பொழிப்புரைக்கலாம். ஏனெனில் இத்தகைய நூல்களிலே சொற்கள் வெறுமனே எண்ணக்கருத்துகளின் வாகனங்களே. ஆகவே அந்தச் சொற்களுக்கு ஏற்ப அதே கருத்துடைய வேறு சொற்களை மாற்றிச் செய்யலாம். ஆனால் இந்த வேலையை ஒரு கவிதையைப் பொறுத்தவரையோ, ஒரு நாவலைப் பொறுத்தவரையோ செய்யமுடியாது—அதாவது அவை உண்மையாக இருந்தால். இதில் சமுத்திரனுக்கு சந்தேகம் இருந்தால் ஷெல்லியின் இங்கிலாந்தின் மக்களுக்கான பாடல் என்ற பாட்டை தனது சொந்த வார்த்தைகளிலே பொழிப்புரைக்குமாறு நான் சவால் விடுகிறேன், ஆனால் ஒன்று; அர்த்தம் மாறாமல் இருக்க வேண்டும். மூலவரிகளின் சக்தி குன்றுகின்றதா இல்லையா என்பது அப்பொழுது அவருக்கு வெளிக்கும்.

தமிழோ, சிங்களமோ, ஆங்கிலமோ அவ்வதுவே நெந்த மொழியோ சரி ஆக்க இலக்கியத்தோடு கொடுக்கல் வாங்கலுள்ள எவனுக்குமே உள்ளடக்கத்திற்கும் உருவத்திற்கும் இடையேயுள்ள இணைப்புத் தன்மையை உணர்தல் இன்றியமையாத தென நான் கருதுகிறேன். இப்படியிருக்க 'உருவத்தைவிட உள்ளடக்கத்திற்கே முதன்மை' எனச் சமுத்திரன் அடித்துக்கூறுவதற்கு காரணமென்ன? சோசலிஸ்தார்த்தமாகத்தின் வைதீகத் தன்மையே இவன் அடிநாதென நான் ஐயப்படுகிறேன். இலக்கியப் படைப்புகளிலிருந்து அவற்றின் கோட்பாடு சார்ந்த உள்ளடக்கத்தை—அந்த உள்ளடக்கம் எவ்வாறு குறிப்பாக கற்பனை வடிவத்தில் உருப்பெற்றிருக்கின்றது என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல்—பிச்சுப் பிடுங்கி ஏற்பதா ஒதுக்குவதா எனப் பார்ப்பதே இந்த வைதீகத்தின் நடைமுறையாகும். இத்தகைய விமர்சன அணுகுமுறைகளை வெறுமனே கோட்பாடாக, இயந்திரப் பாங்காக குறுகச்

செய்து திரிக்கின்றது. உருவமும், பாணியும் அர்த்தத்தினை நிர்ணயிக்கும் இன்றியமையாத கூறுகள் என இவ் அனுபவமுறை கரு தா து. அவை கசப்பான கோட்பாட்டுக் குளிசைக்கு மேலே பூசப்பட்ட சீனிப்பாணியாகக் கருதும் ஒரு மனப்பான்மைதான். இந்தக் குளிசை நல்லதோ கெட்டதோ என்பது ஒருவரின் கோட்பாட்டுப்போக்கினைப் பொறுத்தது. அவப்பேரூக இலங்கையிலே மார்க்சீய இலக்கிய (நாடக, திரைப்பட) விமர்சனம் என்ற பேரிலே வெளிவரும் பெரும்பாலானவை இத்தகைய அணுகு முறையைச் சார்ந்தவையே. (சிங்களத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் திட்டவாட்டமாக இதை என்னால் கூறமுடியும். சிலவேளை தமிழிலும் இப்படி இருக்கலாம், ஆனால் இதுபற்றி நிச்சயமாக என்னால் ஒன்றும் கூறமுடியாது).

“கலை காலத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது அதுபோன்றே அழகியல் விழுமியங்களும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன” என சமுத்திரன் கூறுகின்றார். ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றேன். ஆனால் இந்த நிலைப்பாட்டில் தொக்கிமிருப்பவற்றை விரித்துரைக்கும்போது உள்ளடக்கமும் உருவமும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து பின்னிப் பிணைந்திருப்பதை உணர்ந்தேயாக வேண்டும். தனது அனுபவத்தை எழுத்தாளன் ஒழுங்கமைக்கும் முறையே உருவமாகும். அனுபவம் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும் என்பது குறித்து எழுத்தாளனுக்கும், வாசகனுக்கும் இடையே பொது எடுகோள்கள் நிலவும் காலகட்டங்களில் உருவம் மரபாக இறுகுகின்றது. இத்தகைய திட்டமான, நிலையான எடுகோள்கள் இல்லாத கட்டங்களிலோ அல்லது நிலைபெற்றுள்ள எடுகோள்களுக்கு புதிய எடுகோள்கள் சவால்விடும் கட்டங்களிலோ, இலக்கிய உருவங்கள் அடிப்படை மாற்றத்திற்கு உட்பட்டு வேகமாக உருமாறுகின்றன. இலக்கிய உருவத்தில் இத்தகைய புரட்சிகள் ஏற்படும் கட்டங்கள் சமூக நெருக்கடி அல்லது சமூகப் புரட்சி நிகழும் கட்டங்களோடு தொடர்புற்றிருக்கின்றன. இக்காரணத்தினால்தான்; எடுத்துக்காட்டாக பூர்ஷுவா சமுதாயத்திலே ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியோடு யதார்த்தத் தன்மையற்ற ஏன்யதார்த்தத் தன்மைக்கு எதிரான பல்வேறு வடிவங்கள் தோன்றியுள்ளன—எக்ஸ்பிறசனிலம், சர்ரியலிலம், அப்சேட்டிலம், பிரெக்டின் ‘அன்னியமயப்படுத்தும்

உத்தி’ போன்றவை. உருவம் இலக்கியத்தில் இரண்டாம் தரக் கூறையென வெறுமனே கருதினால் இத்தகைய வளர்ச்சிப் போக்குகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இலக்கியப் புரட்சி ஏற்படும் ஊழிகளில் அனுபவத்தின் புதிய உள்ளடக்கத்தை புதிய உருவங்களிலிருந்து பிரிக்க முடியாது. சமுத்திரன் ஏற்றுக்கொள்ளும் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான பிரெக்ட் இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். தான் சொல்ல விளைவை உணர்த்துவதற்கு இன்றியமையாத கருவியாக ‘காவிய நாடகப் பாணி’ உருவத்திற்கு பிரெக்ட் ஏன் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் என சமுத்திரன் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். கதையையும், பாத்திரங்களையும் உரையாடல்களையும் வைத்துக் கொண்டு கலிலியோயோ யோ மதர்கரேஜையோ மரபுவழியான இயற்பண்பு மேடையேற்றமாக மாற்ற முடியும். ஆனால் பிரெக்டின் கருத்துச் சாரத்தை இது மாற்றாது விடுமா?

மார்க்சீய வாதிகளுக்கும் உருவ வாதிகளுக்கும் இடையே சமுத்திரன் நிறுத்தும் எதிர்த்துருவத்தன்மையைப் பற்றி இறுதியாக ஒரு வார்த்தை: ரஷ்யப் புரட்சி ஏற்பட்ட பின்னர் வந்த முதல் தசாப்தங்களில் எழுந்த இலக்கிய சர்ச்சைகளுக்கு இந்த எதிர்த்துருவம் எம்மை இழுத்துச் செல்கிறது. வரலாற்றுப் பரிமாணத்தில் ருந்து இச்சர்ச்சைகளை மீழ்நோக்கும்போது உருவத்தை இலக்கியத்தின் சமூக அர்த்தங்களிலிருந்து உருவவாதிகள் பிரித்தமை தவறு என்று எனக்குப் படுகின்றது. ஆனால், கலையை வெறும்கோட்பாடாகக் குறுக்கிய சோசலியதாத்தவாதக் கொள்கையாளரைவிட, அவர்கள் கூடுதலான தவறு எதையும் புரியவில்லை. எனினும் 1920களில் சோவியத் ஒன்றியத்திலே விமர்சகர்குழு ஒன்றிருந்தது. இவர்கள் இலக்கியத்தை தெட்டத் தெளிவாக அதன் சமூகச் சூழலோடு தொடர்புபடுத்திய அதேவேளையில், ரஷ்ய உருவவாதிகளால் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கிய ஆய்வு முறைகளால் பயன்பெற்றனர். அரசியல் அல்லது தத்துவப் படைப்புக்களிலிருந்து இலக்கிய படைப்பினை வேறுபடுத்தும் சுட்டிப்பான தன்மைகளை இந்த உருவவாதிகள் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார்கள். உருவவாதமரபிவியிருந்தபெறு மதியானவற்றை இந்த விமர்சகர்கள் மார்க்சீய விமர்சனத்துக்குள் உள்வாங்கிக்கொண்டு

(428 ம் பக்கம் பார்க்க)

வெட்டு முகம்

அ. யேசுராசா

அலையின் தொடர்ச்சியான வருகையினால் வேறுசிலரைப் போலவே 'சமரம்' அதிர்ந்து போயிருப்பது 'அதிர்வுகளில்' (சமர்-5) தெரிகிறது. குறைந்தபட்ச அடிப்படை நேர்மை நயக்கூடக் கூட்டத் தயாராயில்லாமல் திரிக் டப்பட்டுள்ள அதன் கருத்துகளிற்கு விரிவான விளக்கமளிப்பது 'அலை'யின் பக்கங்களை வினாக்களாகக் குவதாகும் என்பதால், அதைத் தவிர்த்து சுருக்கமாக சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

I 'சிகர'த்தில் வந்துள்ள எனது கடிதத்தில் (நொவம்பர், டிசம்பர் 1979) 'இவர்களில் லாம் அயோக்கியர்கள், கைலாசபதியின் பந்தங்கள்' என்பது போன்ற பிரயோகங்கள் எதுவும் இல்லை. வாசகர்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

II எனது கட்டுரைப் பிரசுரம் தொடர்பாக இருமுறை சந்திக்கச் சொல்லிச் சந்தித்த போதும் சமர் ஆசிரியர் ஒரு வரையும் ஒன்றும் சொல்லாமல் தட்டிக் குதிக்கவில்லை. எல்லாமாய் சமர் மூன்று மாதங்கள் மௌனங் காட்டியபோதும், கட்டுரையைத் திருப்பித் தருவதற்கு சமர் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பிருந்தே 'கட்டுரையைப் பிரசுரிக்க மாட்டாரென' நேறு இலக்கிய நண்பர்கள் பலருக்கும் சொல்லியுள்ளார்.

III கைலாசபதியின் கருத்துகளை விமர்சனக் கும் கட்டுரைகள் 'சமர்' போன்றவற்றில் வெளிவரும் வாய்ப்புகளில்லை என்ற குற்றச் சாட்டு அர்த்தமற்றதென்றால், எமது கட்டுரைகளை அவர் பிரசுரித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இரண்டையுமே பிரசுரிக்கா

மல் விட்டமை எமது குற்றச்சாட்டு உண்மையென்பதையே நிரூபித்துள்ளது.

இலக்கிய உலகில் நிலவும் இத்தகைய நேர்மையினங்கள், முரண்பாடுகள் போன்றவற்றைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தமுயலும் போதே, நாம் கனிப்பட்ட தாக்குதல்கள் செல்வதாகச் சிலர் குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர். ஆனால் தனிப்பட்ட தாக்குதல்கள் என்பதை விளக்கி, அவை எவையென உதாரணப் படுத்துங்கள் என்று நாம் கேட்கும்போது மௌனமாக இருக்கின்றனர் அத்தோடு நிலவாமல் 'வக்கரிப்புத்தனமுடையவர்கள்', 'ஐன்னியில் பிதற்றுபவர்கள்' (சமர்-5. பக்: 21, 22); 'சொறியர் கூட்டம்', 'இலக்கியக் கனதி உள்ளவற்றைப் படைக்கும் ஆற்றலற்ற மலட்டுத் தனத்தினால் தனிப்பட்ட சொறியல்களை இலக்கியமாக்கப் பகிரதப் பிரயத்தனம் மசிய்பவர்கள்', 'தலை கழன்றவன்' (மல்விகை - ஏப்ரல் 1980 பக்: 25, 55); 'வாலரிபூப் புகழ் அறிஞர்' (மல்விகை - மார்ச் 1980 பக் 55); 'அப்பாவிக்குழந்தைகள்' 'தலைகால் புரியாமல் ஓடிவந்து இரண்டொரு கற்களை .. விட்டெறிய முயலும் ஒரு சுட்டிப்பயல்' ('தீர்த்தக்கரை-1' பக். 17); 'ஐந்தாம் படையிலும் கேவலமன, அற்பத்தனமான, அடிமைத்தனமான, கழிசடைத்தனமான ...' (சிகரத்தில் கடிதம் எழுதியது தொடர்பாக - 23-3 80ல் வீரசிங்கம் மண்டபக் கூட்டத்தில் க. கைலாசபதி) போன்ற அடைமொழிகளை இவர்கள்தான் எமக்குச் சூட்டிக் களிக்கின்றனர். வேறு இலக்கியக் காராக நக்கலடிக்கம் 'முன்றுகள்' (செ. கணேசலிங்கசுப்பிரமணியம் பற்றியது. மல்விகை ஆவணி 1973); 'விமரிசனம்' (ஸ்ரீபதியைப் பற்றியது. மல்விகை - நொவம்பர் 1973) போன்றவசைக்

(428 ம் பக்கம் பார்க்க)

யுவதியும், குப்பைத் தொட்டியும்

ஒரு கடிதமும்!

— கருணா பெரேரா

“இங்க தா பாக்கலாம் ... நான் சொல்லற தக்கேள் ... கீழே கெடக்குறதுகளை நீ பொறக்கி அடுக்கு சரிதானே .. தான் வாளியில் உள்ளது களைத் தேடி எடுக்கிறேன்”

“ஹாய் ... அக்கா இங்கேயார்...! இங்கே இங்கே. ஷோக்கான ஒரு படம் ...”

“ஹம்”

தம்பியுடன் அதிகம் பேச்சுக் கொடுப்பது ஆகாது. ஆள் பேசத்தொடங்கினால் தொடங்கி னதுதான். வேலை நின்றுவிடும். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அரசாங்கக் குப்பை லொறி வந்த மாத்திரத்தில் எல்லாம் முடிந்துவிடும்.

“அக்கா நேத்து அங்கேபோல ஐம்பது சதம் இருந்தால்!”

தம்பியின் முகம்பூராச் சிரிப்பு. விசரன்...! தினமும் ஐம்பது சதம் எங்கே கிடக்கப் போகிறது. ஆள் தேடுறது கடதாசிகளை அல்ல. ஐம்பது சதக் காசுகளைத் தேடுகிறான்.

“ஐய்யே இது... இது என்ன அசிங்கம்...!”

தம்பி திடீரென்று பின்வாங்கினான். தெருவிற சென்ற ஒரு ஜீப் பீப்! என்றவாறு பறந்து சென்றது.

“அந்தக் கானுக்குள் வீசு. தம்பி இன்னமும் இவ்வளவுதானா சேர்த்தாய் ...?”

“அக்கா, ஏதோ நாத்தமடிக்குது இல்லையா?”

“அதோ ... அதோ இருக்குது ...!”

“அம்மோவ்! எலியா அது பண்டி மாதிரி இல்லையா அது இருக்குது ... முழுங்கி முழுங்கி கொழுத்திருக்கிற கொழுப்பு! சீய்யா தாங்க ஏலாது நாத்தம் ...”

நான் அவசரம் அவசரமாக வாளியிலிருந்து தாள்களைத் தெரிந்து மடங்கிய இடங்களை விரித்து விட்டு கான் கட்டின்மேல் அடுக்குகிறேன். தம்பியும் கான் கட்டின் மேல் உட்கார்ந்தான். தம்பியின் முழங்காலில் உள்ள புண்ணைச் சுற்றி ஈக்களும், கொசுக்களும். தம்பி அதைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை.

“அக்கா இங்கே!”

“என்ன?”

“ஷோக்கான எழுத்து ...”

“அச்சடிச்சதா ...?”

“இல்லை கையெழுத்து... இந்தா...”

நான் தம்பியின் கையிலுள்ள தாளை வாசிடபதற்காக வாங்கினேன். என்றாலும் அந்த இடவிலை என்ன பலன்? நான் அதை எடுத்து கான் கட்டின்மேல் வைக்கிறேன். அந்தத் தாள்துண்டு அதிகம் நைந்திருக்கவில்லை. அழகான எழுத்துக்கள். வாசிக்கத் தோன்றுகிறது.

“நாங்கள் இன்று ஒரு வட்டக்காயை அவித்துக் கொண்டே முழு நாளையும் கழித்தோம்... ..”

நான் வாசித்தேன். ஒரு முறை... .. இரண்டு முறை... மூன்று ... மூன்று முறை... ..

“தம்பி இதைப் பார்... .. இதைக் கேள் சரியா... நாங்கள் ஒரு வட்டக்காயை அவித்துக்கொண்டே முழுநாளையும் கழித்தோம்”

“என்ன அக்கா... ..?”

“எனக்குத் தெரியாது. யாருடையவே கடிதம்..”

“இன்னமும் வாசியேன், அவ்வளவுதானா?”

* சர்க்கரைப் பூசனி

“...இந்த யுகத்தின் அவ ... அவ... ஆ... அவசியங்களை நிறைவேற்றுங்கள் என்றே காலம் எங்களைக் கட்டாயப் படுத்தி வேண்டி நிற்கிறது... ..”

“ஊய்யா பைத்தியம்... .. இ தென் ன இது... ..?”

“ஏதோ எனக்குத் தெரியாது தம்பி, நாங்கள் கடதாசிகளைப் பொறக்குவோம். எங்களுக்கு அதுகள் வெளங்காது...”

“என்டாலும் முந்தின கொஞ்சம் என்டால் வெளங்கிச்சிது... வட்டக்கா திண்டாங்களாம் இல்லையா? அக்கா நாங்கள் இண்டைக்கு கோதும் ரொட்டி திம்போமா?”

தம்பியின் பேச்சு நன்றாகத்தான் இருக்கிறது... ஒரு கோதுமை ரொட்டி இருபத்தைந்து சதம்... .. அந்த மட்டுக்கு நாங்கள் இன்னும் தாள் சேர்க்கவில்லையே. அம்மா பதினைந்து சதம் மட்டுமே தந்து சென்றார்கள். நான் ஓர் அழிர்ப்பரும் வாங்கவேண்டும். அம்மா அன்று வாங்கிவந்த பென்சில் படுமோசம்... கூர் சும்மாவே உடைகிறது. பென்சில் சரி இல்லாவிட்டால், எழுத்தும் மகா மோசம். அப்போது டீச்சரின் முகமும் நீண்டு, கையும் நீண்டு, தலைக்கு ஒரு குட்டும்

கான் கட்டிழன்மேல் உள்ள தாள்மீது எனது பார்வை தானே செல்கிறது. அதில் அழகான எழுத்துக்கள், அவை பேணையால் எழுதப்பட்டுள்ளன. நான் மீண்டும் ஒருமுறை அத் தானை வாசிக்கிறேன்.

“... குப்பை வாளியைக் கிளறும் காலத்தில் வாழும் மனிதர்கள் ...”

அத் தாளில் அவ்வாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நான் நன்றாக வாசித்தேன். ஆம், அவ்வாறுதான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

“தம்பி இதைக் கேள்... இதோ... குப்பை வாளியைக் கிளறும் காலத்தில் வாழும் மனிதர்கள்”

“ஆ! எங்களைப்பத்தி எழுதி இருக்கிறது ... இல்லையா? ... அக்கா எங்களைப்பத்தி எழுதி இருக்குது இல்லையா?”

தம்பி கான் கட்டிழன்மேல் எழுந்து நின்றான். “...நாம் எமது வாழ்வுகளை ஈடு வைத்து மனிதர் பசியிலிருந்து விடுபட வழிகாட்டுவோம்”

தம்பி நின்றவாறே, அத் தாளிலுள்ளவைகளை வாசித்தான். எனக்கோ சிரிப்பு. கடந்த முறை தவணைப் பரீட்சையில் தம்பி வாகினைக்கு எண்பது புள்ளிகள் எடுத்தான். ஆளுக்கு இப்போது நன்றாக வாசிக்க முடியும்.

“என்ன அக்கா எழுதி இருக்குது?”
“எனக்குத் தெரியலை தம்பி, எனக்கு விளங்கவும் இல்லை... ..”

“பசியிலிருந்து விடுபடனுமாம் ...!”
தம்பி கெக்கலிகொட்டிச் சிரிக்கிறான்.
“அப்படியானால் கோதுமை ரொட்டி ரெண்டு திம்போமா ...?”

சிரிப்பினூடே தம்பி என்னிடம் கேட்கிறான். நானும் சிரிக்கிறேன்... தம்பியும் சிரிக்கிறான்.

“ஐம்பது சதம்” என்கிறேன் நான்.
“ஒரு ரூபாயில் பாதி” தம்பி சொல்கிறான்.
தம்பி வாளிக்குள் கையை ஓட்டி, மீண்டும் தாள் பொறுக்குகிறான். தம்பியின் முழங்காலைச் சுற்றி கொசுக்கள். கான் ஓரத்திலிருந்து ரீங்காரமிட்டு வந்த ஓர் ஈ, நேரே புண்ணை மறைத்தது. தாள் கள் கொஞ்சத்தையும் சுருட்டுக் கடைக்கு விற்றுவிட்டு, அப்போதே ஐந்துசதப் பிளாஸ்திரி ஒன்றை வாங்கி, புண்ணில் ஓட்டவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அப்பண்ணுக்கு பிளாஸ்திரி போடுவதே அம்மாவுக்கு வேலை. சுகாதார பாடத்தின்போது வாதியார் ஐயா புண் இப்படிச் சுகமாகாது. அதிக நாள் பட்டால் தோல் கழன்று போடுமென்று படிப்பித்தார்... அது சரியாகவிருக்கும் ...

“அக்கா!”
“ஹம்”
“இப்போ குப்பை லொறி வருதாயிருக்கும்.”

“ஆமாம் அதுதான் சுறுக்குப்படுத்துவோம்... தம்பிதானே சுணக்கம்”

“அக்கா இன்னைக்கு ஒரு கோதும் ரொட்டி வாங்கி ஆளுக்குப் பாதி திம்போமா...?”

தம்பி கணக்குப் பண்ணுவது, இம்மாதிரி ஒன்றுக்காகத்தான்

“வயறு நெரம்பாதே”

“இன்னைக்கு மாத்திரம்தானே... .. நான் ஸ்கூலில் பணிஸ் ஒண்ணை அக்காக்குத் தானேன் ... சரியா...? திம்போம் ஆ...?”

எனக்குத் தம்பிமீது இரக்கமேற்படுகிறது. என்றாலும் எனக்கு ஒரு கோதுமை ரொட்டியில் பாதி போதாது. குப்பை லொறி வரமுன் தாள்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டால் ஐம்பதுசதம் வாங்கிக்கொள்ளலாம். சுருட்டுக்கடை மனிதர் லோபி ... என்றாலும் நான் அன்றுபோல, “முடியாட்டி நாங்க அடுத்த

கடைக்குப் போறோம்” என்றவுடனேயே மனிதர் ஐம்பது சதந் தருவார் ...

தம்பி பரபரப்புடன் தான் சேர்க்கிறான். வாளியிலிருந்து பொறுக்கிய மேலும் சில தாள் களை முன்பு வாசித்துப் பார்த்த கடிதத்தின் மேல் நான் வைத்தேன். ஒரு காக்கை பறந்து வந்து தனது சொண்டினால் எவியின் உடலைக் கொத்துகிறது ...

சிங்களத்திலிருந்து தமிழில்:
எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்

‘எக்கமத எக்க ரட்டக்க’ (ஒரே ஒரு ஊரில்) என்ற கதைத் தொகுதியிலிருந்து.

(425ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கவிதைகளையும், இலக்கியக்காரர் பலரை நக்கலடிக்கும் ‘ஒரு நிலைப்பாடும் சில இலக்கியக்காரருடம்’ (மல்விகை - நொவம்பர் 1977) என்ற சாந்தனின் கட்டுரை போன்றவற்றையும் வெளியிடுகின்றனர். இப்படி நக்கலடிக்க முயலும் போதும் ‘இலக்கியச் சொறிதல் மதிக்கப்படத்தக்கதல்ல. இது நமக்கு உடன்பாடுமல்ல, இருந்தும் சூழநிலையை உத்தேசித்து இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்ல அனுமதிக்கிறோம்’ என்றும் (மல்விகை - ஏப்ரல் 1980 பக். 25); ‘நமக்கு ஏற்படும்பயிற்சாமல் இருந்தபோதுங்கூட சில சமயங்களில் காரசாரமாக எழுதவேண்டி வருகிறது’ (மல்விகை - மே, ஜூன் 1980 பக். 56); ‘இலக்கிய நாகரிகம் கருதி நாம் மெளனமாக இருப்பதுங்கூட எமது பலவீனமென ‘அலை’ கருதிக் கொண்டது. அவர்கள் பாஷையிலேயே நானும் அலைக்குப் பதில் தரவேண்டியிருப்பதும் ...’ (மார் - 5, பக். 21) என்று தம்மைச் சுற்றி ஒரு பாதுகாப்பு வளையத்தையும் அணிந்து கொள்கின்றனர். ‘அநாகரிகமாக இருப்பது கூடாது: நான் நாகரிகமாகவே இருக்கிறேன். நீ நாகரிகமாக இருக்க மாட்டேனென்கிறாய்: ஆகவே நானும் நாகரிகமாக இருக்கமாட்டேன்’ என்கிற மாதிரியுள்ள இவர்களின் நொய்மையான தர்க்க முறை வேடிக்கையாக உள்ளது! கூடவே, தன்னைத்தான் மோகிப்பதான ‘நார்சிஸம்’ ததை (Narcissism)ப் போலவே தம்பிதுள்ள

குறைகளைப் பிறர்மீது ஏற்றிக் காண்பதும் ஒருவித உளநோய்க்குறுதான் என்பதை, இவர்கள் அறியாமல் இருப்பது இரங்கத்தக்கது.

(424ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சமுத்திரன் கூறும் எதிர்த் துருவத் தன்மையைத் தாண்டினர். இந்த விமர்சகர் குழுவைச் சேர்ந்த ‘எம். பக்தின்’ தாஸ்தாவெஸ்கியைப் பற்றி எழுதிய முக்கிய நூலினைப்பற்றி நான் முன்னர் லங்கா கார்டியனில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். ஸ்டாலினிற் குப்பின் வந்த காலத்தில் பக்தினின் ஆய்வுகளுக்கு மீண்டும் நல்ல மதிப்பு அளிக்கப்பட்டு வந்தமை வரவேற்கக்கூடிய அறிகுறியே. சோசலிஸ யகார்த்த வாதத்தின் அழகியல் கொச்சைத் தனத்திலும், நெகிழாமையிலிருந்தும் சோசலிஸத் ஒன்றியம் விடுவிக்கப்பட்டு, 20களில் மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சனத்தில் நிலவிய ஆக்கபூர்வத் தன்மையோடு மீண்டும் தொடர்பு ஏற்படுத்திவிடுதல், நல்ல அறிகுறியே. லூனசார்ஸ்கியையோ, ரொடல்சியையோ விட பக்தின் நுட்பமான மார்க்சிய விமர்சகராக எனக்குக் காட்சி அளிக்கின்றார். கொமிசார்களான இந்த இரு விமர்சகர்களும் அவ்வளவு மோசமாகச் செய்யவில்லை அவ்வளவு தான்.

(நேரடியான மொழிபெயர்ப்பு அல்ல) ○

பதிவுகள்

குடியியல் உரிமை பறிக்கப்பட்டு - "வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையாடு" வடக்கே வந்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவினதும், அதை ஆரவாரித்து வரவேற்ற தமிழர்களது மனோபாவத்தையும் என்ன வென்பது?

நாற்பத்திரண்டிற்கு மேற்பட்ட இளைஞர்களை விசாரணையின்றி சிறையில் துன்புறுத்தியமை, காங்கேசன்துறை இடைத் தேர்தலை காலவரையின்றி பின்போட்டமை, தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை கொழும்பு-யாழ் என இழுத்தடித்தமை, அதன் இறுதிக் குழப்பமும் ஒன்பது உயிர் பலியெடுக்கப்பட்டமையும், அவசரகாலத்தின்போது அரசுக்கெதிராக துண்டுப் பிரசுரம் விநியோகித்தமைக்காக கைதுசெய்யப்பட்டவர்கள் மீது நடந்த விசாரணையில் நீதிபதி தமிழர் பக்கம் சார்பாக நடந்துகொள்ளுகிறார் என்பதற்காக அவரை இடைநடுவில் மாற்றியமை, தமிழர், தமிழ்மொழி ஆகியவற்றின் பெருமைகூறும் பாடல்களை வாடுவையில் ஒலிபரப்பாமல் தடைசெய்தமை, வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களை ஒரு அந்நிய பிரதேசமாக கருதி அபிவிருத்தி வேலைகளில் புறக்கணித்தமை இத்தையும் இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் -அதிகார மனதையில் நடந்து முடிந்தவைகள். இன்று அதிகாரமிழந்து, ஒரு சாதாரண தமிழ்ப் பெண்ணுக்குள்ள உரிமையும் இழந்த நேரத்தில் கூட்டுக் கட்சி மகாநாடு என்ற சாட்டில் வடக்கு நோக்கிவர இவருக்கு என்ன தார்மீக உரிமையிருக்கிறது.

தங்களது அரசியல் ஆதாயங்களுக்காக தமிழர்களை பலிக்கடாக்களாக மாற்றிவந்த அரசியல் வரலாற்றில் பண்டா - செல்வா, டடலி செல்வா ஒப்பந்தங்கள் அரசியல் நேர்மையின்றி கிழிக்கப்பட்டு போன வரலாற்றையெல்லாம் தமிழ் மக்கள் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்து விட்டார்களா? அடுத்தமுறை எப்படியும் ஆட்சியில் அமர்பவர்தானே எனவே இப்பொழுது காக்காய் பிடித்தால்தானே அடுத்தமுறை தனிமனித ஆதாயங்கள் பெறலாம் என்ற இழிநிலையா? அந்தரித்து வந்த வரை ஆதரிப்பது தமிழர் மரபென்று சிலர் சொல்லலாம். ஆனால் அடுக்கடுக்காய் அநியாயம் செய்பவரை ஆதரித்தல் கோழைத்தனத்தின் வெளிப்பாடே.

முதலாம் உலகப் போரில் ஜார் அரசாங்கம் ஈடுபட்டபோது; யுத்தத்திலிருந்து நாட்டைக்

காப்பாற்ற ஸ்ரீஷுவாக்கள் அறைகூவினார்கள் அப்பொழுது "தேசப் பாதுகாப்புக்காக அல்ல. நிலச் சுவாந்தர்களுக்காவும், முதலாளிகளுக்காகவும் அந்நிய தேசங்களை கொள்ளையடிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த யுத்தத்தை எதிர்த்து தொழிலாளி வர்க்கம் ஒரு திடமான யுத்தத்தை தொடுக்க வேண்டும்" என்ற போல் ஷெவிக்கட்சியின் கூற்றின் உள் சாரத்தை விளங்கிக் கொண்டு நம்மை நாம் நிதானப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

தனிமை நேர்ந்ததோ இதயம் வெந்ததோ அமைதி நாடி வந்தாயோ சருகு போலவே புயலியாடியே உதவி நாடி வந்தாயோ

இரவின் அமைதியில் தெளிந்து ஒலித்தது எஸ். வரலட்சுமியின் துயரம் கசிந்த குரல். உடல் அதிர்ந்தது. சிவகெங்கைச் சேமை திரைப்படம். அந்நிய ஆதிக்கத்தை உடைத்தெறிய நடந்த போரில் தோற்று, தப்பியோடி, மருது அரண்மனையில் பறைந்திருந்த ஊமைத்துரை நிலைகுறித்து புடப்பட்ட பாடல்.

பிறந்த மண்ணை நேசித்ததனால் தன் நாட்டிலேயே தலைமறைவு வாழ்வு, பசியால் குளிரால் வருந்தும் துயரம், சருகு ஓடியும் ஒலியிலும் நெஞ்சில் திகில்படிய அலையும் வாழ்வு. தான்பிறந்த மண்ணிலேயே அந்நியன். எவ்வளவு துயரமான-சினந்தெழ வேண்டியநிலை. இதைத் தானே விடுதலை வீரர்களுக்கு வரலாறு வழங்கியுள்ளது. ஆனால் இத்தனை துயர்களின் உரமாக புதிய உலகம் மலர்வதையும் மறுபக்கத்தில் வரலாறு நமக்குக் காட்டுகிறது.

'சமர்' 5ல் வந்த எனது கட்டுரை பற்றிய (அலை-13) விடயத்தை சுருக்கமாகவே சொல்லலாம். கட்டுரை சமருக்கு 79 நவம்பரில் அனுப்பப்பட்டது. 80 தைமாதத்தில் கட்டுரை பற்றி கேட்டபோது சில பகுதிகளை கட்டாயம் நீக்க வேண்டுமென்றார். (அவை க. கை. யின் முரண்பாடுகள் பற்றியவை. கோடிடப்பட்டவையும் அவையே. தவிர அப்போது அவர் அதை தனிப்பட்ட தாக்குதல் என கூறவில்லை) நான் மறுத்தேன். அவர் அப்படியே பிரசுரிக்க முடியாதென்றார். அப்படியானால் திருப்பித் தரும்படி கேட்டேன். அதன்படி 80 தை 13ல் திருப்பித் தரப்பட்டது. அவர் திருப்பித் தரும்பொழுது நான்வாங்கிக் கொண்டதை "திருப்பிப்பெற்றுக் கொண்டார்" என அர்த்தப் படுத்திய விதம் அபாரம்தான்!

— மு. புஷ்பராஜன்

K. S. Sivasankaran Pillai

Import, Export, Whole sale & General Merchant

Commission Agent for Ceylon Produce

193, Keyzer Street,

COLOMBO - 11.

Phone: 26196

Grams: 'SIVAKATHI'

அலையின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு

எனது

அ
ன்
ப
ளி
ப்
பு

அன்பளிப்பு

பயஸ் மரியதாஸ்
ஜோன்ஸ்மால் இன்டஸ்ட்ரிஸ்

9/6, குருநகர்,

யாழ்ப்பாணம்.

குருநகர் சிறகுவலை
விழிப்புக் குழு

- யாழ்ப்பாணம் -

A. S. P. Sivan Pillai

**Importers, General Merchant &
Commission Agents**

Phone: 21693

214, Keyzer Street,
COLOMBO - 11.

V. T. V. DEIVANAYAGAMPILLAI & CO.

IMPORTERS & EXPORTERS

DISTRIBUTERS FOR PRODUCTS OF

B. C. C. Ltd., O. C. C. Ltd. & B. C. M. Ltd.

Phone: 23105 & 31741

37, 5th Cross Street

Grams: 'DEIVOO'

COLOMBO - II.

With best Compliments of

PL. SV. SEVUGAN CHETTIAR

No. 140, Armour Street,
COLOMBO - 12.

Dealers in:

TIMBER
CHIP BOARD
PLY WOOD
WALL PANELLING
PLYWOOD DOORS
ETC.

T. Grams: 'WISDOM'

Phone: 24629

'அலை' இலக்கிய வட்டத்தினருக்காக சாவகச்சேரி திருக்கணித அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.
இல. 6, மத்திய மேற்குத்தெரு, குருநகரில் வசிக்கும் கி. எமிலியூஸ் என்பவரால் வெளியிடப்
பட்டது. இலையாசிரியர்: மு. பின்பராஜன், அ. யேசுராசா.